

СВЕТИ ДУХ И ДУХОВНОСТ

јануар, фебруар, март 2017.

Садржај:

1. Дух и Реч	5
2. Свети Дух: деловање из позадине	13
3. Божанска природа Светог Духа	21
4. Личност Светог Духа	29
5. Крштење и испуњеност Светим Духом	37
6. Свети Дух и светост живота	45
7. Свети Дух и род Духа	53
8. Свети Дух и духовни дарови	61
9. Свети Дух и Црква	69
10. Свети Дух, Реч и молитва	77
11. Жалосћење и одбацивање Светог Духа	85
12. Дело Светога Духа	93

Побуна и откупљење

Аутор: Френк М. Хазел

Број: 1/2017.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2016.

Тираж: 1200

© [2017] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* овлашћене су да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

У В О Д

СВЕТИ ДУХ И ДУХОВНОСТ

Многи људи чули су речи: „Крштавам те у име Оца, и Сина, и Светога Духа.“ Уколико сте се крстили, сигурно сте чули ове речи пре него што вас је проповедник уронио у воду (види: Матеј 28,19).

Крштени у име Оца, и Сина, и Светога Духа. Да, Свети Дух је споменут управо овде уз Оца и Сина.

Ово не треба да нас чуди. Пето основно веровање Хришћанске адвентистичке цркве „Бог Свети Дух“ гласи: „Бог вечни Дух био је активан са Оцем и Сином приликом стварања, утеловљења и откупљења. Он је личност као што су и Отац и Син личности. Он је надањивао писце Светог писма. Он је испуњавао Христов живот силом. Он привлачи и убеђује људска бића, а оне који се одазову, обнавља и преображава у Божји лик. Послат од Оца и Сина да буде стално са Његовом децом, Он даје духовне дарове Цркви, опуномоћује је да сведочи за Христа, и у складу са Светим писмом, уводи је у сваку истину.“

Ипак, док читамо Библију, нарочито Стари завет, запажамо непосредно деловање Бога Оца. Његова дела су свуда присутна. У Новом завету, нарочито у Јеванђељима, стално читамо о раду и деловању Исуса Христа, Сина. Исус – Његов живот, смрт и служба на Небу – преовлађује у Новом завету.

За разлику од Очевог и Синовљевог деловања, рад Светога Духа ни у Старом ни у Новом завету није приказан на толико непосредан начин.

Међутим, ова изразита супротност дата је из одређеног разлога: Свети Дух не тежи да буде у средишту пажње. Он своју улогу више развија иза кулиса. Отац и Син непосредније су откривени у Речи зато што Свети Дух не треба да указује на Себе, већ на Исуса и све што је учинио за нас.

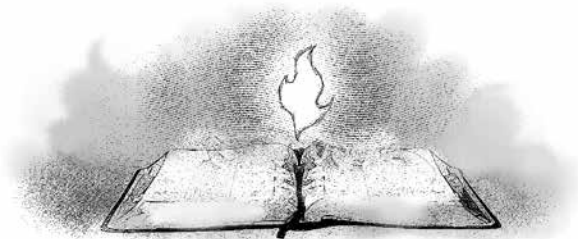
Док будемо проучавали дело Светога Духа, видећемо да Он заузима средишње место у нашем хришћанском искуству. Захваљујући томе што Свети Дух, као Бог, лично познаје Бога онако како ниједна особа не може да Га упозна, Он може да нам открије Бога на поуздан и веродостојан начин. Свети Дух је најпре надахнуо библијске писце, а данас води нас у проучавању истина које су ови писци надахнути Светим Духом објавили. Свети Дух пружа нам сигурност спасења преко Исуса Христа (Римљанима 8,16), и доказује Божје деловање у нама (1. Јованова 3,24). Свети Дух нас, такође, чисти од греха и посвећује нас. „И овакви бијасте неки; него се опрасте и посветисте и оправдасте именом Господа нашега Исуса Христа и Духом Бога нашега.“ (1. Коринћанима 6,11) Дух подстиче у нама стални раст у светости, стварајући у нама родове Духа – „љубав, радост, мир, трпљење, доброту, милост, веру, кротост, уздржање“. (Галатима 5,22.23)

„Свети Дух треба да им буде подарен као сила која препорађа, јер би без ње Христова жртва била бескорисна. Сила зла вековима је јачала и људи су се зачуђујућом покорношћу потчињавали сотонском ропству. Човек може да се одупре и победи грех једино моћним деловањем Трећег лица Божанства, које ће доћи са неизмењеном силом у пунини божанске моћи. Дух чини делотворним оно што је извојевао Откупитељ света.“ (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 671. оригинал)

Због важности Његове кључне улоге у животу верника, проучавање поуке у овом тромесечју помоћи ће нам да боље схватимо величину дара који имамо у Светом Духу.

У време писања Поуке, Френк М. Хазел био је декан Теолошког одељења на факултету Богенхофен у Аустрији, где је, такође, радио и као директор Центра за проучавање дела Елен Вајт.

ДУХ И РЕЧ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Петрова 1,19-21; 1. Коринћанима 2,9-13; Псалам 119,160; Јован 17,17.

Текст за памћење: „Све је Писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди, да буде савршен човјек Божиј, за свако добро дјело приправљен.“ (2. Тимотију 3,16.17)

У Библији је забележено следеће: „Све је Писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди, да буде савршен човјек Божиј, за свако добро дјело приправљен.“ (2. Тимотију 3,16.17) Писмо испуњава ову улогу зато што је Божја реч, откривена људском роду деловањем Светог Духа. Он у Библији открива Божју вољу, показујући нам како да живимо животом који је Богу мио.

Међутим, Свети Дух није деловао само у далекој прошлости, у време настанка Библије. Он је чак и данас значајно и разноврсно укључен у рад са Божјом речју. Можда се један од најважнијих начина односи на читање Речи и жељу да је исправно схватимо. Тада нам је потребан Свети Дух. Овај исти божански Дух буди у нама жељу да пригрлимо Божју реч и применимо њена учења у свом животу. Према томе, делујући на нас преко Божје речи, Дух нас преображава у нова створења у Христу.

Ове седмице проучаваћемо рад Светога Духа у односу на Свето писмо.

СВЕТИ ДУХ И ОТКРИВЕЊЕ

Како Бог јамчи да ће Његова воља верно бити пренета палим људским бићима? Он то чини преко две основне повезане активности Светог Духа: откривењем и надахнућем.

Људска бића у процесу откривања зависе од помоћи Некога ко је изван њих и ко им открива појединости које као створена (и пала) бића не можемо сами сазнати. Односно, Свети Дух нас учи истинама које нам морају бити речене (види: Данило 2,19-23); у супротном, никада их не бисмо упознали обичним путем.

Откривење је процес у коме Бог открива Себе и своју божанску вољу људима. Основна идеја повезана са речју *откривење* јесте откривање, или разоткривање, проналажење нечега што је иначе сакривено. Нама је потребно такво откривење зато што, као ограничена и пала бића, одвојена од Бога услед греха, у великој мери имамо сужене могућности да нешто сами научимо. Ми зависимо од Бога у погледу сазнавања Његове воље. Отуда зависимо од Божјег откривења зато што нисмо Бог и зато што имамо веома скучено знање о Њему.

Прочитајте текст из 2. Петрове посланице 1,19-21. Шта овај текст говори о пореклу библијске пророчке поруке? Шта нам божанско порекло библијске поруке говори о ауторитету Библије?

Према апостоу Петру, пророчка вест Старог завета није била људског порекла. Пророци су били покренути Светим Духом, тако да је садржај њихове поруке потекао од Бога. Нису је сами осмислили. Они су били само канали кроз које је порука објављена, не и њени ствараоци. Петар је веома одлучно наглашавао да је зачетак пророштва био надахнут Светим Духом: иако су га забележили људи, „никад пророштво не би од човјечије воље“ (2. Петрова 1,21). Управо ово божанско порекло даје Библији коначни ауторитет у нашем животу.

Бог је употребио људска бића да објави своју Реч свету. Како нас данас Свети Дух може употребити да учинимо нешто слично, не да пишемо Писмо, већ да објављујемо оно што је већ записано?

СВЕТИ ДУХ И НАДАХНУЋЕ

Надахнуће је израз којим се описује Божји утицај, посредством рада Светог Духа, на преношење Његове поруке преко људских оруђа. Захваљујући деловању Светог Духа у процесу надахнућа у целом Светом писму влада основно јединство истине. Свети Дух ће нас, као Дух истине (Јован 14,17; 15,26; 16,13), повести ка целокупној истини.

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 1,21; 5. Мојсијева 18,18; Михеј 3,8; 1. Коринћанима 2,9-13. Шта ови текстови говоре о библијским писцима и Божјој укључености у стварању Библије?

То што су свети Божји људи били „научени од Светога Духа“ (2. Петрова 1,21) представља снажну потврду деловања Светог Духа у надахнућу. У тексту у 1. Коринћанима 2,9-13. апостол Павле приписује откривење и надахнуће Светом Духу. Он каже да је Бог њима открио скривене ствари које ниједно око није видело, што спомиње у 9. стиху. Бог им се открио својим Духом (1. Коринћанима 2,10). Апостоли су примили „Духа који је од Бога, да знамо шта нам је даровано од Бога“. (1.Коринћанима 2,12) Затим, у 13. стиху он прелази на дело надахнућа, говорећи „не ријечима што је научила човјечија премудрост, него што учи Дух Свети, и духовне ствари духовно радимо“. Павле није нимало сумњао у извор и ауторитет онога што је објављивао.

Иако су многи делови Библије резултат Божјег непосредног натприродног откривења, није све у Библији откривено на тај начин. Бог је понекад користио лично истраживање библијских писаца или њихову примену других постојећих текстова (Исус Навин 10,13; Лука 1,1-3) да би открио и објавио своју поруку. Према томе, сви делови Библије су откривени и надахнути (2. Тимотију 3,16). Зато Павле изјављује да „шта год“ је било написано, било је написано да бисмо се поучили, да „трпљењем и утјехом Писма над имамо“. (Римљанима 15,4) Бог који говори и који је створио људски језик оспособљава изабране људе да људским речима на веродостојан и поуздан начин објаве надахнуте мисли.

„Богу је било угодно да преко људских оруђа преноси своје истине свету и Он је лично, својим Светим Духом, бирао и оспособљавао људе који ће обавити тај посао. Он је усмеравао њихов ум приликом одлучивања шта ће говорити и шта ће записати. Благо је било поверено земљаним судовима, али је ипак, упркос томе, са Неба.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 1. свеска, стр. 26)

СВЕТИ ДУХ И ИСТИНИТОСТ СВЕТОГ ПИСМА

Откривење је натприродни чин којим Бог открива истину изабраним људима, док надахнуће представља деловање Светог Духа којим је омогућено да оно што су писци записали буде истинито, да њихове речи имају потпуно Божје одобравање. Бог презире лажног сведока (2. Мосијева 20,16) и не може да слаже (Јеврејима 6,18). Он је Бог истинити (Псалам 31,5; Исаија 65,16). На сличан начин, Свети Дух се назива „Духом истине“ (Јован 14,17).

Прочитајте текст из Псалма 119,160. Чему нас овај текст учи о свему што нам Бог открива?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 17,17. Шта Исус у овом стиху говори о Божјој речи?

Божја реч је веродостојна и заслужује да је у потпуности прихвати-мо. Није на нама да судимо Писму; Писмо, заправо, има право и власт да суди нама. „Јер је жива ријеч Божија, и јака, и оштрија од свакога мача, оштра с обје стране, и пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга, и суди мислима и помислима срца.“ (Јеврејима 4,12)

Иако су Библију написали људи који су живели у одређеном времену, одређеном месту и одређеној култури (зар је могло бити другачије), не треба да користимо ову чињеницу да бисмо ослабили или одбацили поруку коју Библија има за нас. Једном када се та врата отворе, Библија постаје подређена људима и њиховом одређењу шта је истина. Последица тога је да многи људи, иако тврде да верују Библији, одбацују истину о шестодневном стварању, свеопштем потопу, девичанском рођењу, Исусовом васкрсењу у телу и дословном Другом Христовом доласку. Ово су само неке од многобројних библијских истина које су одбацили грешни људи, који суде Писму. Том стазом нико од нас не би требало да пође.

Зашто је веома важно да свој суд повинујемо Божјој речи, а не обрнуто?

СВЕТИ ДУХ КАО УЧИТЕЉ

Свети Дух не учествује само у давању Божје писане речи, већ и у помагању да је исправно схватимо. Људска бића имају нејасно схватање истине; она су, по природи, отуђена од Бога (Ефесцима 4,18). Зато нас исти Дух, који је открио и надахнуо Божју реч, оспособљава да је схватимо. Проблем не лежи у томе да је Библија нејасна књига, већ у нашем грехом помућеном ставу према Богу, који Себе открива у Библији.

Свети Дух је Учитељ који жели да нас поведе дубљем познавању Писма и радосном прихватању Библије. Он усмерава нашу пажњу на истине из Божје речи и даје нам нове увиде у те истине да би наш живот могао бити обележен верношћу и добровољном послушношћу Божјој вољи. Међутим, ово се може остварити само ако приступимо Библији понизног и поучљивог срца.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 2,13.14. Шта апостол Павле пише о нашој потреби да духовне ствари тумачимо духовно?

У разумевању Библије зависимо од Светог Духа. Без Њега није могуће уочити духовно значење библијског текста, већ само језичко. Такође, као грешна људска бића, често се супротстављамо Божјој истини, не зато што је не схватамо, већ зато што је најпре не бисмо следили. Без Светога Духа нема привржености Божјој поруци. Нема наде, поверења и љубави у нашем одговору. Оно што Дух оживљава у складу је са истином која је већ објављена у Библији.

„Многа међусобно супротна мишљења о томе шта Библија учи нису настала због неке нејасноће у самој књизи; већ због заслепљености и предрасуда оних који је тумаче. Људи занемарују јасне библијске изјаве да би се поводили за својим изопаченим разумом.“ (Елен Вајт, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 27. јануар 1885) Како вас је ваш понос као камен спотицања спречио да истине Светог писма примените у свом животу? У којим областима вас ваше жеље задржавају да прихватите Божју истину у свом животу? Како можете научити да све предате Богу?

СВЕТИ ДУХ И РЕЧ

Свети Дух, који је надахнуо садржај Библије и открио је људским бићима, никада нас ни на који начин неће водити насупрот Божјој речи.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 5,39.46.47. и 7,38. На какав ауторитет указује Исус у овим текстовима? Како Библија потврђује да је Исус Месија?

Неки људи тврде да су примили посебна „откривења“ и упутства од Светог Духа која су у супротности са јасном библијском поруком. Према њиховом мишљењу, Свети Дух је стекао виши ауторитет од Божје речи. Кад год оповргавамо надахнуту писану Божју реч, а њену јасну поруку избегавамо, ходамо по опасном тлу и не следимо вођство Божјег Духа. Само је Библија наш духовни заштитник. Само је она поуздано мерило свих питања вере и понашања.

„Свети Дух говори уму преко Светог писма и урезује истину у срце. Тако Он открива заблуду и изгони је из душе. Духом истине који делује преко Божје речи, Христос окупља свој изабрани народ.“ (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 671. оригинал)

Елен Вајт јасно је нагласила: „Свети Дух није био изливен – нити ће икада бити дарован – да замени Библију; јер сама Писма изричито наглашавају да је Божја реч мерило којим се сва учења и сва искуства морају оцењивати.“ (*Велика борба*, стр. 9. оригинал)

Свети Дух никада није био дарован да замени Божју реч. Он делује у складу са Библијом и преко ње да би нас приближио Христу, чинећи тако Библију јединим мерилем праве библијске духовности. Можемо бити сигурни да једна особа не говори истину када износи тврдње које су у супротности са Божјом речју. Ми не можемо судити о нечијем срцу или побудама. Међутим, можемо судити теолошким учењима, а једино мерило по коме можемо да судимо јесте Божја реч.

Која учења, која се јасно супроте Божјој речи, људи покушавају да шире у цркви? Како треба да се поставимо према људима који уздижу ове заблуде, а како према самим заблудама?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Велика борба* прочитајте поглавље „Библија – наша заштита“, стр. 593-602. оригинал; у књизи *Чежња векова* поглавље „Да се не плаши срце ваше...“, стр. 662-680. оригинал.

Размислите о свим истинама које познајемо само захваљујући томе што су откривене у Библији. Размишљајте, на пример, о стварању. Каква супротност влада између учења Божје речи о томе како смо створени и учења које човечанство нуди – процеса који се сада назива „неодарвинистичка синтеза“. Људи имају погрешну представу о томе! Размислите, такође, о Другом Исусовом доласку и васкрсењу мртвих на крају времена. Ове истине никада не бисмо могли сами спознати. Оне су нам морале бити откривене, и јесу откривене у Божјој речи, која је надахнута Светим Духом. У ствари, најважнија од свих истина да је Исус Христос умро за наше грехе, и да смо спасени вером у Њега и Његовим делима која је учинио за нас, јесте истина коју никада не бисмо упознали сами. Познајемо је само зато што нам је откривена. Размислите о другим истинама које знамо само захваљујући томе што су нам речене преко Божје речи. Шта чињеница да овакве важне истине можемо пронаћи само у Библији говори о томе у којој мери Божја реч треба да заузима средишње место у нашем животу?

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је у духовним питањима Библија сигурнији водич од субјективних утисака? До каквих последица може доћи када не прихватимо Библију као мерило којим испитујемо сва учења, чак и своја духовна искуства?

2. Реч „истина“ често се користи у различитим оквирима. Разговарајте у разреду о идеји „истине“, не само о томе шта је истина и шта истина није, већ шта значи када кажемо да је нешто „истина“.

3. Како би ваша црква требало да реагује ако неко тврди да има „нову светлост“?

4. Размислите подробније о коренитој разлици између библијског учења о Стварању и онога што људска мудрост учи. Људска учења, односно, најновија схватања теорије еволуције, у потпуној су супротности са библијском поруком. Шта нам то говори о потреби да изнад свега морамо да имамо поверења у Библију?

СВЕТИ ДУХ: ДЕЛОВАЊЕ ИЗ ПОЗАДИНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Језекиљ 37,5-9; 1. Мојсијева 1,2; О Јову 26,13; 2. Мојсијева 31,1-5; Јован 16,13.14; Галатима 5,16-23.

Текст за памћење: „Он ће Ме прославити, јер ће од Мојега узети, и јавиће вам.“ (Јован 16,14)

Светом Духу није посвећена иста пажња као Оцу и Сину. Међутим, у Библији је забележено да је Свети Дух био присутан у значајним тренуцима у светој историји. На самом почетку, када је Бог стварао овај свет, Он је деловао, али углавном у позадини. Активно је учествовао у надахнућу Божјих пророка, имајући на тај начин кључну улогу у настанку Божје речи. Такође је био укључен у зачеће Исуса Христа.

Ипак, Он се не налази у средишту библијског извештаја, и ми знамо веома мало о Њему. Он остаје у позадини зато што је Његова улога да унапреди рад једног другог Лица Божанства – Исуса, Божјег Сина – и да ода славу Богу Оцу. Он чини све ово да би пала људска бића могла бити спасена од вечне смрти коју би грех иначе донео.

На основу сведочанства Светог писма сазнајемо да Свети Дух добровољно и радо прихвата своју улогу да из позадине подржава, помаже, поткрепљује и оспособљава. Било да је реч о стварању, откупљењу или мисији, Он не тежи да буде у средишту пажње, без обзира на своју кључну улогу.

Су

Проучити
целу
поуку

НЕДОКУЧИВОСТ СВЕТОГ ДУХА

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 3,3-8. и Књиге пророка Језекиља 37,5.9. Зашто је ветар одговарајућа слика за приказивање тајанственог деловања Светог Духа?

Упоређујући дела Светога Духа са ветром, Исус заправо описује Његову недокучивост. Кретање ветра садржи нешто тајанствено у себи. Тешко је тачно предвидети одакле ветар долази и куда иде. Зар нисмо понекад били збуњени што се ветар изненада и наизглед ниоткуда појавио?

Ипак, у извесној мери можемо се упознати са кретањима и облицима ветра. Слично томе, иако Свети Дух делује где хоће и нико не може да управља Њиме, ипак можемо препознати његово деловање и рад. Свети Дух је, попут ветра, невидљив, али може да делује веома снажно. Ми, наравно, можемо осетити присуство ветра и запазити његов утицај, иако га не можемо видети. Било да је у питању лак поветарац или опасни удари ветра, он представља веома снажну силу. Када се Свети Дух упоређује са ветром, Његова активност се повезује са идејом враћања мртвих у живот. Под овим се подразумева највиша могућа сила, нешто што само Бог може да учини.

Како се ово постиже остаје тајна. Бог и Његово деловање преко Светог Духа делимично превазилазе нашу моћ схватања, као и многе појединости, и световне и свете.

Ово не значи да не можемо нимало разумети дела Светога Духа. Међутим, морамо признати да је понизност одговарајућа врлина у нашем односу према божанским тајнама. Захваљујући понизности ценимо Божје величанство, препознајемо своја ограничења као створена бића, и прихватимо потребу за божанским откривењем.

Елен Вајт је у складу са тим изјавила: „Тајне Библије никако нису доказ против ње, оне су најјаче сведочанство њеног божанског надахнућа. Када би Библија садржала само оне извештаје о Богу које можемо схватити; кад би Његову величину и величанство ограничени умови могли докучити, тада Библија не би, као сада, пружала непогрешиве доказе у прилог божанствености.“ (*Васпитање*, стр. 170. оригинал)

Које невидљиве силе у природи могу да утичу на наш живот? Како нас то учи о невидљивој стварности која има силу да утиче на наш свет?

СВЕТИ ДУХ И СТВАРАЊЕ

Божји први велики посао на овој планети било је стварање. У Библији се јасно наводи да су Бог (1. Мојсијева 1,1) и Исус Христос (Колошанима 1,16.17) Створитељ неба и Земље, и свега што је било створено (Јован 1,1-3). Међутим, у Библији се, такође, приликом Стварања спомиње и присуство Светог Духа.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 1,2; О Јову 26,13; 33,4; Псалм 33,6; 104,29.30. Какву је улогу Свети Дух имао приликом Стварања? Како је Божји Дух повезан са стварањем живота?

Према извештају о Стварању из 1. Мојсијева 1,2. Божји Дух је био присутан и том приликом. Текстови из Књиге о Јову 26,13. и 33,4. и Псалма 104,29.30. и 33,6. поткрепљују чињеницу о активној улози Светог Духа у натприродном стварању Земље. Иако Библија недвосмислено указује на Бога Оца и Његовог божанског Сина, Исуса Христа, као оне који су били активни у стварању света (види: Исаија 64,8; Колошанима 1,16.17), Свети Дух је такође присутан, иако на много тананији начин.

Он се не појављује као средишњи учесник у извештају о стварању. Уместо тога, Он се „дизаше“ над водом. Својим кретањем Он је присуствовао настајању живота на Земљи. Јеврејска реч за „дизаше се“ (*merahepeth*) над површином Земље, која је употребљена у 1. Мојсијевој 1,2, иста је реч која је употребљена у тексту из 5. Мојсијевој 32,11. у коме је Бог упоређен са орлом који се диже над својим птићима. Свети Дух је присно укључен у стварање живота на овој Земљи и води бригу о новоствореним бићима као што орао брине о својим младима. Псалм 104,30. истиче да је чин стварања био могућ само захваљујући деловању Светог Духа и да је Он имао активну улогу у том процесу.

Свети Дух није био присутан само приликом стварања овог света; Он је, такође, активан у процесу нашег поновног стварања, када нам даје ново срце и нов ум. Како су ове две активности повезане? Чему нас Субота учи о делу стварања и поновног стварања?

СВЕТИ ДУХ И СВЕТИЊА

**„И нека Ми начине Светињу, да међу њима наставам.“
(2. Мојсијева 25,8)**

У Библији је после чина стварања Божји план спасења има највећу важност. Какво добро би у палом свету Стварање представљало без плана откупљења? Као грешницима није нам потребан само Створитељ, већ и Откупитељ. Колико захвални треба да будемо што имамо Откупитеља, Исуса Христа. Без Њега бисмо били лишени наде у свету који нам сам по себи ништа не нуди.

Светиња и служба која је обављана у њој биле приказивале су у Старом завету Божје опроштење греха и наговештавале дело нашег Откупитеља, Исуса Христа. План спасења је управо на том месту био откривен старом Израилу (види: Јеврејима 4,2). Иако је велики део службе у Светињи указивао на Исуса и Његову смрт за опроштење греха, Свети Дух је био активно укључен оспособљавајући одређене људе да изграде Светињу према моделу који је Бог открио Мојсију.

Прочитајте текст из 2. Мојсијева 31,1-5. На који је начин Свети Дух био укључен у изградњу Светиње? Како је Свети Дух помагао онима који су градили Божје место становања?

У Библији је речено да је Свети Дух, такође, био присутан приликом изградње Светиње, средишњег места на коме се остварило помирење између Бога и људских бића, и на коме је Бог сусрео грешнике. Бог је управо саопштио Мојсију свој план како да изгради земаљску Светињу према небеском узору (2. Мојсијева 25,9.40).

Светиња је представљала Божји начин да прикаже план спасења. Бог је намеравао да на посебан начин борави међу својим народом, и то управо у Светињи коју им је наложио да направе. Задатак Светог Духа био је да оспособи људска бића да вешто и лепо изврше што им је Бог наложио. Без Његове помоћи, Израил не би био у стању да оствари ово дело које је захтевало уметничку надареност и вештину.

С обзиром на силу коју Свети Дух поседује, Њему сигурно није била потребна људска помоћ у изградњи Светиње. Међутим, Он је оспособио људе да то учине спретно и лепо. Како и у ком пољу можете охрабрили друге људе и помоћи им да употребе своје дарове за унапређење Божјег царства Богу на славу?

СВЕТИ ДУХ ПРОСЛАВЉА ИСУСА ХРИСТА

Свети Дух је био активан у старозаветно време, али изгледа да Његов рад није био толико обиман као у новозаветно. Доласком Исуса, обећаног Месије, служба Светог Духа појачала се тиме што је своје дарове подарио свим верницима. Иако Нови завет сведочи да Свети Дух на многобројне и разноврсне начине делује у нашем духовном животу и животу Цркве, Његов можда најважнији задатак је да прослави Исуса Христа.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 16,13.14. и 15,26. Шта је према Исусовим речима дело Светога Духа? Како је сав други посао Светога Духа повезан са овим средишњим задатком?

Исус каже да Свети Дух не говори о Себи, већ о Њему. Посао Светог Духа је да уздигне Исусово дело откупљења. Он се држи у позадини и усмерава светлост према Исусу. У складу са тим речено је да „нам Дух никада није упутио поруку: ‘Гледај у Мене; слушај Мене; дођи к Мени; упознај Ме’, већ увек ‘Гледај у Њега, види Његову славу; слушај Га, и чуј Његове речи; иди к Њему и имај живот; упознај Га и искуси Његов дар радости и мира.’ Дух је, могли бисмо рећи, брачни посредник, посредник небеског брака, чија је улога да нас приближи Христу и осигура да останемо заједно.“ (J. I. Pekar, *Keep In Step with the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God*, str. 57.58)

Ово је изузетно важно. Свако истицање рада Светога Духа које одвлачи пажњу од Личности и дела Исуса Христа није од Светога Духа. Иако је Свети Дух важан за наш духовни живот, Он никада не би требало да заузме место које у нашим мислима и када је реч о нашем спасењу, припада само Исусу Христу. Кад год се Исус слави, Свети Дух обавља своје дело. Зато се називамо хришћанима, односно, Христовим следбеницима (упореди: Дела 11,26), а не следбеницима Духа. (види: Грејем А. Кол, *He Who Gives Life: The Doctrine of the Holy Spirit*, стр. 284)

Зашто је толико важно да уздигнемо васкрслог Господа у свему што чинимо? Уосталом, размислите о томе шта је Исус учинио за нас. Ми све дугујемо Њему. Како можемо показати своју захвалност? (види: 2. Солуњанима 1,11.12)

СВЕТИ ДУХ И ХРИСТОС

Свети Дух је учествовао у Исусовом утеловљењу (Лука 1,34.35). Помазао је Исуса за мисију (Лука 3,21.22). Помазање Га је обдарило силом да испуни своју месијанску улогу и оспособило Га да положи Светог Духа на своје ученике. Свети Дух је водио и подржавао Исуса у искушењима (Марко 1,12; Матеј 4,1; Лука 4,1.2.14) тако да Исус „може помоћи и онима који се искушавају“ (Јеврејима 2,18; упоредити: 4,15.16). Свети Дух је оспособио Исуса за Његов откупитељски посао (Јеврејима 9,14) и омогућио Исусово васкрсење (1. Петрова 3,18). У свему овоме Свети Дух је остао у позадини помажући да Исус заузме истакнуто место.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Луки 24,44-49; Галатима посланице 5,16-23. и Ефесцима посланице 4,23.24. Шта из ових стихова сазнајемо о раду Светога Духа? На који начин Свети Дух прославља Исуса?

Свети Дух прославља Исуса углавном на следеће начине:

1. Поучавајући о Њему у Светом писму на веродостојан и поуздан начин. Дато нам је све што је неопходно да знамо о Христу и Његовом спасењу да не бисмо били доведени у заблуду. Све је у Божјој речи, само ако желимо да је читамо у вери и покорности.
2. Привлачећи људе спасоносној заједници са Исуом Христом. Свети Дух нежно ради на људском срцу и уму. Помаже им да схвате духовна питања, да би били спремни да укажу поверење Исусу Христу, прихватајући Га за свог Вођу и Откупитеља.
3. Обнављајући Христов карактер у нама. Он оживљава Христове врлине у нашем животу (Галатима 5,22.23). Исусовом крвљу дата нам је победа над грехом (упоредити: Отркивање 12,11), а Свети Дух нас оспособљава да ходамо верно у складу са Божјим заповестима.
4. Оспособљавајући нас да живимо христоликим, несебичним животом пуним љубави, служећи другима. Он позива људе да се укључе у Божје дело и оспособљава нас да досегнемо друге привлачним Христовим Духом.

Како обнављање Христовог карактера у нашем животу прославља Оца?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Нема сумње да је дело Светога Духа одлучујуће у нашем ходу са Господом. Да поновимо, можда нећемо моћи да видимо Његово деловање, али ћемо уочити последице Његовог рада у нашем животу и животу других људи. Ако је ваш живот промењен вером у Исуса Христа, промењен је само захваљујући деловању Светога Духа. „Иако невидљив, деловање ветра види се и осећа. Тако ће се рад Духа на души показати у сваком поступку онога који је осетио Његову спасоносну силу. Када Божји Дух освоји срце, Он преображава и живот. Грешне мисли се одбацују, рђава дела напуштају; љубав, понизност и мир заузимају место гнева, зависти и свађе. Радост заузима место жалости, а лице одсјајује небеском светлошћу.“ (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 173. оригинал) Ово су дивна обећања, и небројено много људских живота сведочи колико су истинита. Међутим, дело Светога Духа није тренутно. Ми не постајемо одмах људи какви треба да будемо. Живот вере и покорности Господу је живот борбе, предаје и покајања када паднемо. Свети Дух је божанско оруђе које делује у нашем животу чинећи нас новим створењима у Христу. Ово је, међутим, дело које траје читавог живота. Иако погрешке и слабости треба да нас покрећу да се у још већој мери предамо нашем Господу, не смемо дозволити сотони да их искористи и обесхрабри нас у нашем хришћанском животу, што је увек спреман да учини. Када нас муче греси, треба увек да се сегимо Исусове смрти коју је поднео ради грешника. Управо зато што смо грешници којима је потребна благодат, Исус је умро за нас и подарио нам је.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Чему нас пример Светога Духа учи о тихој служби? Односно, о обављању Божјег дела о коме многи људи ништа не знају, не виде га и не цене?

2. Како Свети Дух уздиже Исуса и ставља Га у средиште пажње? Како можете уздићи Исуса не посвећујући себи такву пажњу? Зашто је понекад то тешко учинити? Како се можемо борити против урођене склоности ка самоуздизању?

БОЖАНСКА ПРИРОДА СВЕТОГ ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 5,1-4; 1. Коринћанима 2,10,11; Исаија 63,10-14; Титу 3,4-6; Римљанима 8,11; 1. Петрова 1,2.

Текст за памћење: „Благодат Господа нашега Исуса Христа и љубав Бога и Оца и заједница Светог Духа са свима вама.“ (2. Коринћанима 13,13)

У целој Библији божанство Бога Оца сасвим је очекивано. Ова истина изражена је и у Старом и у Новом завету. Једна је од најважнијих и најосновнијих међу многобројним откривеним истинама у Божјој речи.

Исусово божанство, такође, је потврђено на многим местима у Писму, нарочито у Новом завету, и у Јеванђељима и у Посланицама.

Међутим, о божанству Светога Духа говори се на умеренији начин. О томе се могу извести закључци на основу различитих посредних библијских изјава. Да бисмо пажљиво проучили шта је Бог открио о Светом Духу у својој Речи, потребно је да међусобно упоређујемо текстове. Не би требало да тврдимо мање од онога што Писмо говори, а, такође, не би требало да мислимо више „него што је написано“. (1. Коринћанима 4,6) Ова тема захтева поучљив и понизан став; наше људско мудровање о Богу не треба да представља мерило по коме ћемо покушати да схватимо Светог Духа. Уместо тога, требало би да прихватимо оно што Писмо тврди, и да сведочимо о томе, ма колико било тешко да одређене идеје у потпуности схватимо.

Библија систематски не описује природу Светога Духа. Ми заправо проналазимо занимљиве трагове који указују да су библијски писци сматрали Светог Духа једнаким Богу. Има неколико библијских текстова у којима је иста активност прво приписана Богу, а затим и Светом Духу.

Прочитајте текст из Дела апостолских 5,1-4. Шта можемо закључити о Богу и Светом Духу на основу Петрових речи упућених Ананији?

Да Свети Дух није Бог, онда би се испоставило да Петар у овим стиховима говори веома необазриво износећи кобне заблуде. Занимљиво гледиште о природи Светог Духа заснива се на чињеници да апостол Петар ставља Бога и Светог Духа у исту раван. У 3. стиху он пита Ананију зашто је слагао Светом Духу, а затим у 4. наставља и каже: „Људима нијеси слагао него Богу.“ Петар јасно изједначава Светог Духа са Богом. Он указује да Ананија није слагао само апостоле, већ Бога лично. Лагати Светог Духа значи лагати Бога. Свети Дух је Бог. Суштина је овде јасно постављена.

Зашто је одређена тако строга казна за оно што су ови људи урадили?

Не смемо заборавити да су верници Ране цркве у Делима апостолским били „једно срце и једна душа“. (Дела 4,32) Ово јединство било је плод Светога Духа и зато су они добровољно и слободно делили све што су поседовали. Слагати у вези са својим уделом значило је одрећи се јединства заједнице и изрећи лаж Духу који је омогућио и учврстио то јединство.

Ово је разлог што је лаж Ананије и његове супруге угрозила божанско дело и присуство Светог Духа у заједници ране Цркве. Овакво непоштење према Богу је погубно и онемогућава да Божји Дух успешно делује у животу верника. Бог жели да Му служимо целим срцем. Пошто се нова верска заједница налазила на важној прекретници, Бог је допустио драстичне последице да би новој Цркви осигурао да ради сложено и искрено, и да прихвати вођство Светог Духа.

Размислите како су Ананија и Сапфира лако могли да оправдају свој грех. Усталом, зар нисмо продали своју имовину и један део дали Цркви? У чему је проблем ако задржимо мало за себе? Колико према овом извештају треба да будемо пажљиви у вези са тим како правдамо своје поступке?

БОЖАНСКЕ ОСОБИНЕ СВЕТОГ ДУХА

У неколико библијских стихова приказано је да Свети Дух има божанске особине.

Какве су особине и активности Светог Духа наведене у следећим библијским текстовима, а које се иначе могу приписати само Богу?

1. Коринћанима 2,10.11; упоредити: Исаија 40,13.14. _____

Псалам 139,7. _____

Јеврејима 9,14; упоредити: 1. Тимотију 6,16. _____

Лука 1,35; Римљанима 15,19; упоредити: Псалам 104,30. _____

Проучавајући Божју мудрост, Павле тврди да је Свети Дух тај који нам открива ову мудрост. „Слични се међусобно познају“ јесте закључак који Павле користи у својој тврдњи. Само онај ко је једнак Богу може да зна Божје дубине (1. Коринћанима 2,10.11). Нико не познаје Бога као Дух, јер Он зна шта је у Богу. Он Га познаје онако како Га нико са стране не познаје. Свети Дух је заиста свезнајући.

Присуство Светог Духа представља Божје присуство. Не могу да утекнем од Светога Духа, Он је свеприсутан (упоредити: Псалам 139,7).

За Светог Духа је речено да је вечан (Јеврејима 9,14). Према Библији, колико вечних бића постоји? Само је Бог вечан (1. Тимотију 6,16). Ако је Дух назван вечним, онда је Он Бог.

Свети Дух је, такође, свемоћан или свемогућ. У Јеванђељу по Луки 1,35. изрази „Дух Свети“ и „сила Највишега“ употребљени су као синоними. Односе се на највеће од свих чуда, девичанско зачеће. У Римљанима посланици 15,19. апостол Павле признаје да је његова служба постигнута „у сили знака и чудеса силом Духа Божијега“. Свети Дух може да чини божанска чуда.

Исус такође каже да је хула на Светог Духа неопростива (Матеј 12,31.32; Марко 3,28.29). Ово је несхватљиво уколико Дух није Бог.

Међутим, можда најневероватније дело Светога Духа јесте Његова способност да мења људско срце и ум. Управо Свети Дух покреће духовно новорођење (Јован 3,5-8). Он има силу да изврши оно што само Бог може да учини.

БИБЛИЈСКИ НАГОВЕШТАЈИ

Различити извештаји о Светом Духу у Библији су узајамно замењиви са извештајима о Богу.

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 63,10-14. и упоредите га са текстовима из 4. Мојсијевој 14,11. и 5. Мојсијевој 32,12. На кога писац указује у овим текстовима, и шта нам то говори о божанској природи Светога Духа?

У Књизи пророка Исаије 63,10. народ се побунио и ожалостио Светога Духа. Међутим, према напоредном извештају, који се налази у 4. Мојсијевој 14,11: „Рече Господ Мојсију: Докле ће Ме вријеђати тај народ?“ У 5. Мојсијевој 32,12. речено је следеће: „Тако га Господ вођаше, и с њим не бјеше туђега бога.“ Очигледно је да су библијски писци овде увидели да су Бог и Свети Дух међусобно једнаки.

У 2. Самуиловој 23,2. читамо да „Дух Господњи говори преко мене“, док у упоредној изјави, у 3. стиху, каже: „Рече Бог Израиљев, каза ми...“ На основу овог библијског подударана поново закључујемо да се Свети Дух сматра једнаким Богу.

Упоредите текст из 1. Коринћанима 3,16.17. са 1. Коринћанима 6,19.20, као и 1. Коринћанима 12,11. са 1. Коринћанима 12,28. На који начин су извештаји о Светом Духу и Богу у овим текстовима узајамно заменљиви. Шта је приписано и Богу и Светом Духу?

У 1. Коринћанима 3,16.17. Павле користи сличан језик као у 1. Коринћанима 6,19.20. Према апостолу Павлу, када Свети Дух живи у нама значи да Бог станује у нама. Изједначавајући израз „Божја црква“ са храмом „Светога Духа“, Павле истиче да је Свети Дух Бог.

У 1. Коринћанима 12,11. Павле пише да Свети Дух дели духовне дарове сваком вернику. Неколико стихова касније у 1. Коринћанима 12,28. забележено је да Бог то чини. Основна порука је јасна: Свети Дух врши посао који и Бог обавља, што је снажан доказ да је Свети Дух једнак Богу.

Прочитајте поново текст из 4. Мојсијевој 14,11. Како ове речи можемо данас применити на нас? Размислите о чудесним начинима на које је Бог деловао у нашој Цркви. Размислите о свим разлозима које нам је дао да верујемо. Како можемо бити сигурни да данас не чинимо оно што је Божји народ чинио пре неколико хиљада година?

БОЖАНСКИ ПОСАО СВЕТОГ ДУХА

Свети Дух врши одређена дела која Библија приписује само Богу. Он је активан у божанском делу стварања, као и у Божјем поновном стварању грешника.

Прочитајте текст из Титу посланице 3,4-6. Како апостол Павле описује укљученост Светога Духа у процес поновог стварања?

Свети Дух је споменут упоредо са „Спасом нашим Богом“ (Титу 3,4) у оквиру бање препорођења (крштење) и духовног обновљења (Титу 3,5). Он је Извршилац нашег новорођења. Он обнавља наше срце. Он буди нашу жељу да следимо Христа. Он је Дух живота (Римљанима 8,2). Он посвећује грешнике и преображава њихов карактер. Помаже нам да будемо послушни Исусу Христу, који нас је спасао. Само је божанско биће способно да чини оваква дивна дела.

Упоредите текст из Књиге пророка Исаије 6,8-10. са стиховима из Дела апостолских 28,25-27. Ко према библијским писцима говори у овим стиховима?

Постоји неколико библијских текстова у којима је, с једне стране, забележено да Бог говори, док, са друге стране, библијски писци бележе да Свети Дух говори. Управо Свети Дух на натприродан начин утискује истине Светог писма у нас (2. Петрова 1,21), што је на другом месту описано као Божје надахнуће (2. Тимотију 3,16). Објављивање Писма је још један божански посао Светог Духа.

Чему нас текст из Римљанима посланице 8,11. учи о божанству Светог Духа?

У Библији је речено да је Свети Дух подигао Исуса из мртвих, а и нас ће, такође, подићи. Само Бог има моћ да подиже људе из мртвих. Отуда закључујемо – Свети Дух је Бог.

Какве промене можете унети у свој живот које ће вам омогућити да будете отворенији за вођство Светог Духа? Односно, какве навике вас спречавају да јасно уочите Његово вођство у свом животу?

ВАЖНОСТ ЊЕГОВЕ БОЖАНСКЕ ПРИРОДЕ

Шта бисмо изгубили да Свети Дух није Бог? Да Свети Дух није у потпуности Бог, последице, када је реч о спасењу и служби, биле би озбиљне. Према Библији Свети Дух је одговоран за препорођење верника. Он станује у њима и испуњава их. Он обнавља њихове мисли и мења њихов карактер. Он има силу да васкрсне. Он Христове следбенике чини онаквима какав је Бог: светима. Да Свети Дух није Бог, како бисмо били сигурни да Он може да учини оваква дела и то на Богу прихватљив начин?

Прочитајте текстове из 1. Петрове 1,2 и 2. Коринћанима 13,13. и Јеванђеља по Матеју 28,18.19. Шта чињеница да је Свети Дух споменут заједно са Богом Оцем и Сином Исусом Христом приликом крштења и изрицања благослова говори о улози Светог Духа у прослављању и обожавању Бога?

Схватање божанске природе Светог Духа помаже нам да се односимо према Њему на одговарајући начин признајући да је Он оно што заиста јесте. Новозаветна Црква без оклевања помиње Светог Духа заједно са друга два лица Божанства. Свети Дух заузима исти положај приликом крштења као и Отац и Син. Крштење има велики духовни значај и представља обред којим исказујемо своју дубоку оданост и обожавање. Оно што важи за чин крштења подједнако се односи и на апостолове речи благосиљања. Оне представљају позивање да Светом Духу покажемо своју дубоку оданост славећи Га као што славимо Оца и Сина. Све три Личности Божанства заједно се помињу и подједнако су уважене.

Свети Дух је у Новом завету приказан као Личност којој припада обожавање, не само у оквиру крштења и апостооловог благосиљања, већ и у оквиру сталне потребе да зависимо од Њега, кад је наше духовно добро у питању, и будемо Му послушни као свом божанском Учитељу и Ономе који нас посвећује. Да ли је важно да знамо да ли је Свети Дух Бог? Да, у великој мери. Ако знамо ко је заиста Он, ако препознамо и признамо Његово божанство, поштоваћемо Његов рад и ослањати се на Њега у свом личном расту и посвећењу.

Размислите о томе шта значи да Свети Дух, Бог лично, делује у нашем животу. Каква дивна обећања налазимо у сазнању да Бог делује у нама и мења нас у особу каква можемо бити у Њему? Зашто је ова истина надањујућа?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Евангелизам* прочитајте поглавље „Погрешно представљање Светог Тројства“, стр. 613-617. оригинал.

Као што смо ове седмице видели, библијске чињенице у прилог божанској природи Светог Духа су убедљиве. Свети Дух је Бог. Али не заборавите да када размишљамо о Светом Духу, бавимо се божанском тајном. Поновићемо још једном: пошто не можемо у потпуности да објаснимо Бога и Његову природу, морамо да одолимо искушењу да своје људско схватање учинимо мерилом којим ћемо одредити свеукупан Божји лик. Истина широко превазилази људско разумевање, нарочито када се та истина односи на Божју природу.

У исто време, вера у божанство Светог Духа значи више од прихватања самог учења о Тројству. Она обухвата ослањање на спасоносна Божја дела и поверење у њих, јер их је наложио Отац, а остварена су преко Сина у сили Светог Духа. „За нас није битно да будемо способни да одредимо суштину Светога Духа... Природа Светога Духа је тајна. Ми је не можемо објаснити, зато што нам је Господ није открио. Људи развијене маште могу пронаћи и неке текстове у Писму и повезати их са људским учењима, али прхватање тих гледишта неће ојачати Цркву. Што се тиче таквих тајни, које су сувише дубоке за људски ум, ћутање је злато.“ (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 51.52. оригинал)

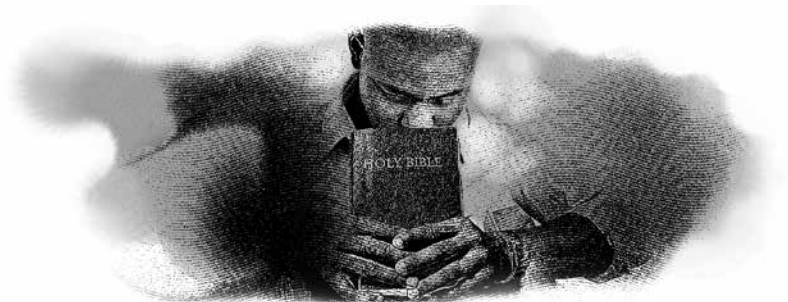
ЗА РАЗГОВОР:

1. Аустријски филозоф Лудвиг Витгенштајн једном је записао: „Преко онога о чему не можемо говорити морамо ћутке прећи.“ Иако се овај оквир знатно разликује од претходног навода Елен Вајт, начело је исто. Односно, зашто је боље ћутати о оним видовима Божје природе и духовних истина који нису откривени надахнућем?

2. Понекад је корисно да размишљамо о теолошким гледиштима постављајући следеће питање: „Шта бисмо изгубили, ако је ова идеја неистинита?“ На пример: „Шта бисмо изгубили да Христос није Бог?“ Размишљајте о следећем питању у вези са Светим Духом: „Шта бисмо изгубили да Свети Дух није у потпуности Бог?“

3. Шта нам следећи навод говори у практичном смислу: „Свети Дух, који нас испуњава, није нека нејасна или тајанствена сила. Он је божанска Личност, коју треба да прихватимо у дубокој понизности, поштовању и послушности. Не ради се о томе да ми што више примимо од Њега, већ да Он што више прими од нас – да, све зависи од нас.“ (Лирој Едвин Фром, *The Coming of the Comforter*, стр. 159)

ЛИЧНОСТ СВЕТОГ ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 16,13,14; Римљанима 8,14-16; Римљанима 15,13; Јован 14,6; Јован 17,17; Римљанима 5,5.

Текст за памћење: „А Утјешитељ Дух Свети, којег ће Отац послати у име Моје, Он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох.“ (Јован 14,26)

Пошто је Свети Дух у Библији повремено приказан безличним изразима, као што су ветар или огањ, неки људи су закључили да Он није личност, већ облик божанске силе. Према њиховом гледишту, Он не постоји као личност, више је попут струје која делује на нас. Међутим, суштинско питање не гласи да ли можемо навести текстове који означавају безлично деловање или безлични утицај Светог Духа, већ бројне делове Писма који заиста поуздано доказују да је Он личност.

Одређене текстове треба да узмемо у обзир да бисмо добили потпунију слику ко је заправо Свети Дух.

Ове седмице проучаваћемо о личности Светог Духа у складу са тим како је приказан у Светом писму. Ова истина помоћи ће нам да боље схватимо улогу Божјег Духа у свом животу. Помоћи ће нам, такође, да ради нашег духовног живота стекнемо дубљи увид у важност веровања да је Свети Дух личност. Ми Му можемо указати љубав, поштовање, поверење и оданост, којих је достојан, само ако имамо правилно мишљење о Њему.

ИСУСОВ ОПИС СВЕТОГ ДУХА

Прочитајте следеће текстове: Јован 16,13.14; Јован 15,26.27; Јован 14,17.26. Какве личне особине Исус приписује Светом Духу у овим текстовима? Шта за вас значи то што Исус приказује Светог Духа као Утешитеља (*Parakletos*)?

Према Исусовим речима, Свети Дух упућује, говори, слуша, открива и прославља (Јован 16,13.14). Свети Дух, такође, поучава и напомиње (Јован 14,26). Он настава у нама (Јован 14,17), Он сведочи (Јован 15,26) и Он осуђује (Јован 16,8). Све наведене активности више подсећају на дела суверене личности него на безличну силу.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 14,16-18. Како је испуњено Исусово обећање? На који начин ученици нису остављени сами?

Исус брине о својим следбеницима. Он своје ученике није оставио сиротнима. Обећао је да ће им послати Светог Духа. Исус овде посебно наглашава да ће послати другог „Утешитеља“ или „Помоћника“. Речи које Исус овом приликом користи су значајне. Он обећава да ће послати другог Помоћника, не другачијег. Грчка реч за „другог“ је *allos*. У грчком језику у Новом завету реч *allos* указује да ће Христос послати другог Утешитеља који је у нумеричком смислу различит, али је истог карактера: односно, који је сличан Њему. Другим речима, Исус обећава Неког сличног Себи, Неког ко ће заузети Његово место, Неког ко ће наставити да обавља Његово дело у нама, и ко је Његов представник.

Овај рад Светог Духа представља рад Помоћника или Утешитеља. У Библији је овом приликом употребљена грчка реч *parakletos* (Јован 14,16) која описује некога ко је позван да пружи подршку, потпору и помоћ. Као што је Исус Личност, тако је и Свети Дух Личност. Ова идеја заснива се на чињеници да су Светом Духу често приписиване особине личности (види: Јован 14,26; 15,26; Дела 15,28; Римљанима 8,26; 1. Коринћанима 12,11; 1. Тимотију 4,1).

Зашто је много утешније знати да је Свети Дух личност, а не само безлична сила?

ОСОБИНЕ ЛИЧНОСТИ СВЕТОГ ДУХА: ПРВИ ДЕО

Док будете читали следеће текстове, запитајте се да ли вам се чини да говорите о безличној сили или божанској Личности: Римљанима 8,14-16.27; Римљанима 15,30; 1. Коринћанима 2,10; Дела 8,29; 10,19.20; 28,25.

Може ли безлична сила да посредује у нашу корист? Да ли безлични дух или сила има способност да нам открије појединости о Богу? Да ли нешто што врши безлични утицај има способност да говори? Сви ови библијски извештаји имају много више смисла ако је Свети Дух личност, а не нека безлична сила.

Прочитајте следеће текстове. Какве личне особине су приписане Светом Духу у овим стиховима? Ефесцима 4,30; Дела 5,3.9; 1. Коринћанима 12,11; Римљанима 15,30.

Нарочите карактеристике личности су знање (или моћ схватања), осећања, воља. Само личност може бити ожалашћена. Само личност може бити преварена и обманута лажју. Само личност има своју вољу и способност да доноси одлуке онако како жели. Воља је можда најизразитији чинилац и карактеристика сваке личности. Једино личност има способност да воли. Права љубав не може бити схваћена на апстрактан и безличан начин. Љубав се исказује личним додиром. Ова својства личности указују да је Свети Дух самосвесно биће које поседује знање, вољу, моћ одлуке и способност да покаже љубав. Он није нејасно струјање или безлична суштина. О Светом Духу се говори на овако личан начин зато што је сам Бог личност.

„Свети Дух има своју личност; у противном, Он не би могао да сведочи нашем духу и с нашим духом да смо деца Божја. Он мора да буде и божанска личност, јер иначе не би могао да испитује тајне које су сакривене у Божјем срцу.“ (Елен Вајт, *Евангелизам*, стр. 617. оригинал)

Како библијско гледиште да Свети Дух поседује особине личности утиче на наш однос са Њим? Шта би било другачије да је Свети Дух за разлику од самог Бога само безлична сила?

ОСОБИНЕ ЛИЧНОСТИ СВЕТОГ ДУХА: ДРУГИ ДЕО

Изазов са којим се суочавамо приликом разумевања истине о Светом Духу је тај што Бога донекле можемо на посебан начин замислити као Оца. О Исусу, такође, на основу извештаја из Јеванђеља, имамо стварну слику. Он је узео нашу људску природу и појавио се у људском облику.

Свети Дух, међутим, представљен је на потпуно другачији начин. Он је наизглед неопипљив, и много Га је теже схватити него Оца и Сина.

Отуда су неки извели закључак да је Свети Дух само безлична сила. Ова идеја, као што смо видели до сада, не приказује природу Светог Духа на прави начин. У ствари, одређене изјаве у Библији не би имале смисла да је Свети Дух само безлична снага или (божанска) сила.

Пажљиво прочитајте следећа два текста и увидите да ли имају смисла ако речи које означавају Светог Духа заменимо безличном речју „сила“. Зашто ови текстови имају смисла само ако је Свети Дух заиста Личност?

Римљанима 15,13. _____

1. Коринћанима 2,4. _____

Изјава апостола да „нађе за добро Свети Дух и ми“ (Дела 15,28) била би бесмислена да је Свети Дух само сила или безлични утицај. Ова изјава уместо тога указује на још једну Личност, као што су и Отац и Син Личности.

Затим, како верници могу бити крштени „у име Оца и Сина и Светога Духа“ (Матеј 28,19), ако су Отац и Син личности, а Свети Дух није? То нема много смисла. Све три Личности споменуте су у оквиру истог имена којим се крштавамо. Дакле, Свети Дух је овде приказан у истој равни са Богом Оцем и Богом Сином.

Елен Вајт је запазила следеће: „Постоје три живе личности божанског Тројства... Отац, Син и Свети Дух.“ (*Евангелизам*, стр. 615. оригинал) Она је, такође, веома јасна када је у питању личност Светог Духа.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 14,6. и 17,17. Шта представља истина у овим текстовима?

У Јеванђељу по Јовану реч *истина* је кључни израз. Наше савремено схватање истине често је веома апстрактно и теоретско. У Западном свету обликовано је под утицајем грчке филозофије. Међутим, у Библији, нарочито у Јеванђељу по Јовану, истина има лично и посебно значење: Исус је истина (Јован 14,6). С једне стране, Божја писана Реч је истинита (упоредити: Јован 17,17; Псалам 119,142), с друге, Божја истина се на узвишен начин открива у личности Исуса Христа. Право познање Бога дато нам је у Исусу, зато што се Бог открио преко Њега.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 15,26. и 16,13. Какву улогу Свети Дух има као Дух истине?

У Јеванђељу по Јовану 16,13. речено је да ће нас Дух истине упутити на сваку истину. Он то чини указујући на Исуса Христа, и помажући да запамтимо Исусове речи (Јован 15,26) и дела која је учинио за нас. Истина на коју нас Свети Дух упућује односи се на Личност: Он уздиже Исуса и води нас у живу и блиску заједницу са Њим. Када је Исус разговарао са женом Самарјанком, рекао је да се Богу треба молити духом и истином (Јован 4,24). Када тражимо вођство Светога Духа, повешће нас Исусу, који је Пут, Истина и Живот (Јован 14,6).

Истина у Библији није апстрактан појам или теорија као у филозофији. Истина обухвата дубоку, личну и блиску заједницу са нашим Створитељем и Откупитељем, који је „Бог истинити“ (упоредити: 5. Мојсијева 32,4; Псалам 31,5). Тако је Свети Дух прикладно назван „Духом истине“ (Јован 14,17; 16,13), кога је Бог Отац послао к нама (Јован 15,26), наглашавајући не само Његов лични карактер већ и Његово божанство.

Склони смо да размишљамо о истини као тврдњи и закључцима, као што је логичко правило познато под називом *modus ponens*: „Ако А онда Б. А, према томе, Б.“ Нема сумње да много од онога што схватамо као истину, схватамо као одређени закључак. Како, онда, схватате идеју да је истина Личност? Изнесите свој одговор у суботношколском разреду.

ЗАШТО ЈЕ ВАЖНО ТО ПИТАЊЕ?

Питање које се тиче личности Светога Духа од највеће је важности, и има крајње практичне последице. „Ако је Он божанска личност, а ми размишљамо о Њему као безличној сили која врши одређени утицај, божанској Личности у том случају ускраћујемо поштовање, част и љубав које јој припадају.“ (Лерој Едвин Фром, *The Coming of the Comforter*, стр. 40)

Ако о Светом Духу размишљамо само као о тајанственој божанској сили, питаћемо се: Како можемо од Светог Духа више да примимо? Али ако о Светом Духу размишљамо као о божанској Личности, запитаћемо се: како Свети Дух може више да прими од нас? Суштина је у следећем: да ли желите да поседујете Светог Духа или да Он поседује вас? Да ли се одупирете Његовом утицају, или сте спремни да Га радосно следите и будете Му послушни (види: Римљанима 8,12-14; Галатима 5,18-24)? Да ли желите да употребите Светог Духа према својим плановима, или се ослањате на Њега да би могао да вас оспособи да будете сличнији Исусу Христу и чините оно што Он има на уму за вас? Да ли озбиљно схватате чињеницу да „су тјелеса ваша црква Светога Духа који живи у вама, којега имате од Бога“ (1. Коринћанима 6,19) и да ли сте вољни да прославите Бога својим животом?

Прочитајте текстове из Римљанима посланице 5,5. и Ефесцима посланице 2,18.19. Како су Свети Дух и Божја љубав повезани? Какав утицај то сазнање има на вас лично и на вашу цркву?

Само личности могу свесно да донесу одлуку да међусобно сарађују. Позвани смо да радимо заједно са Светим Духом, док нас Он води и преображава, и лично и заједно као Цркву. Ако не прихватимо Светог Духа као Личност тројединог Бога, биће нам лакше да Га занемаримо, да се оглушимо о Његове позиве, да отврднемо своје срце и одупремо се Његовом утицају који мења живот. Пошто смо пала и грехом упрљана бића којима је потребна Божја преображавајућа благодат, последње што треба да учинимо јесте да занемаримо подстицај Светог Духа у нашем животу. Најважније је да Му предамо себе. Дакле, када признамо да је Свети Дух божанска Личност која жели да нас употреби, Бог ће стајати у средишту нашег хришћанског искуства.

„Ми не можемо да употребљавамо Светог Духа. Дух треба нас да употреби.“ (Чежња векова, стр. 672. оригинал) Шта је Елен Вајт овим мислила да каже? Како Свети Дух може да нас употреби?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Чезња векова* прочитајте поглавље које говори о Светом Духу, стр. 669-672. оригинал; у књизи *Евангелизам* прочитајте следеће странице: 613-617. оригинал.

„И приступивши Исус рече им говорећи: Даде Ми се свака власт на Небу и на земљи. Идите, дакле, и научите све народе крстећи их ва име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да све држе што сам вам заповиједио; и ево Ја сам с вама у све дане до свршетка вијека.“ (Матеј 28,18-20) Запазите да је Исус, након што је упутио позив и дао задатак, рекао да крштавају ученике у име (једнина) Оца, Сина и Светога Духа. Није рекао „имена“ Оца, Сина и Светога Духа, већ само „име“ (грчки *опота*). Ово је снажан доказ у прилог троједине природе нашег јединог Бога „Чуј Израиљу: Господ је Бог наш једини Господ!“ 5. Мојсијева 6,4. Као што је већ истакнуто у поуци за ову седмицу, нико не доводи у питање личност Оца и Сина; зашто би онда то ико чинио према личности Светога Духа? Према Библији, Божја присутност се испољава на брижан, нежан и утешан начин тако што делује у нама и преко нас. То је заправо Свети Дух и оно што Он чини за нас. Ипак, ово је тешко потпуно разумети. Међутим, шта ако је тако? Ако не можемо у пуној мери да схватимо природу неких основних појава као што су светлост или ветар, како ћемо онда у потпуности схватити природу Светога Духа?

ЗА РАЗГОВОР:

1. У разреду се поново осврните на питање из одељка за средњу о томе да је истина Личност, Исус Христос. Шта то значи? Зашто би Исус био истина? Како можемо „истину“ схватити на тај начин, а не само као низ тврдњи и закључака?

2. Елен Вајт је забележила: „Потребно је да схватимо да Свети Дух, који је личност као што је Бог личност, хода по овом тлу.“ (*Евангелизам*, стр. 616. оригинал) Шта овај текст говори о стварности Светога Духа и Његовом присуству?

3. Подсетите се неких особина Светог Духа које смо проучавали ове седмице. Које вам нарочито пружају утеху? Које вам највише значе? Образложите свој одговор.

4. Са ким можете да успоставите бољу заједницу, са безличном силом или са личношћу? На какав закључак наводи ваш одговор?

КРШТЕЊЕ И ИСПУЊЕНОСТ СВЕТИМ ДУХОМ

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 1,8; Ефесцима 5,18; Дела 13,52; Лука 11,8-10; Дела 5,32; Галатима 5,16-26.

Текст за памћење: „Лупеж не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби; Ја дођох да имају живот и изобиље.“ (Јован 10,10)

Као хришћани морамо бити испуњени Светим Духом. Наше сведочанство без Њега биће слабо, а наш хришћански живот ништа друго до терет. Можемо поседовати знање, дарове и речитост, али без Духа не можемо искусити живот какав Бог жели да водимо. Нећемо имати сигурност спасења и нећемо упознати радост која проистиче из служења Господу. Бићемо хришћани само по имену, а хришћанин по имену није прави хришћанин.

Исус, међутим, жели да доживимо пунину живота. Жели да нам подари живот какав је првобитно требало да буде, сврсисходан и смислен, јер је укореван у Извору живота: Исусу Христу. Он је Творац живота, и једини пут који води у вечни живот. „Ја сам Пут и Истина и Живот; нико неће доћи к Оцу до кроза Ме.“ (Јован 14,6) Ову пунину могуће је доживети само ако ступимо у заједницу са Њим, и ако Свети Дух делује у нашем животу.

Ове седмице проучаваћемо шта Библија учи о крштењу Духом и шта значи бити испуњен Њиме. Осврнућемо се, такође, на одређене чињенице које сведоче да смо заиста испуњени Светим Духом.

КРШТЕЊЕ СВЕТИМ ДУХОМ

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Марку 1,8. (упоредите: Матеј 3,11; Лука 3,16; Јован 1,33) и Дела апостолских 1,5. и 11,16. Који се још обред помиње уз крштење Духом?

У Новом завету има само седам текстова који говоре о крштењу Светим Духом. Четири од њих односе се на речи Јована Крститеља и указују на Дан Педесетнице. Том приликом Свети Дух је дат да поведе према „последњим данима“ историје спасења.

Јован, међутим, у свом Јеванђељу, за разлику од других писаца Јеванђеља, не користи будуће време када говори о крштењу Духом. Он употребљава садашњи облик указујући тиме на тренутну стварност (види: Јован 1,33). Јован само неколико стихова раније у Јеванђељу по Јовану 1,29. користи исти граматички облик о још једном важном Исусовом делу: узимању греха овога света. Исусова служба састоји се од узимања наших греха и изливања Светог Духа на нас. Ово двоструко искуство, такође, је забележено у Делима апостолским 2,38. Када су упознали Исуса, ученици су примили и једно и друго: опроштење греха и Светог Духа. Исто искуство забележено је у извештају о верницима у Корнилијевом дому у Делима 10,43.44. и касније у Делима 11,16. Крштење водом назива се и крштењем покајања (Дела 19,4). Када се покајемо за грехе и крстимо се у Исусово име, примамо Светог Духа (Дела 2,28-39).

У Новом завету, примање Светог Духа и крштење су повезани. Они указују на наше новорођење. Приликом крштења поистовећујемо се са Христом, који нам даје Светог Духа да бисмо захваљујући Његовој сили могли живети и објављивати Радосну вест. Крштење Духом није споредно дело благодати које се остварује у каснијем раздобљу у животу, које неки повезују са примањем чудесних дарова.

Павле у 1. Коринћанима 12,13. нема на уму јединствено искуство Педесетнице, већ искуство свих верника. Он тврди да смо једним Духом сви крштени у једно тело, и да смо сви напојени једним Духом. Павле наглашава јединство. Реч „сви“ је кључна. Павле повезује припајање свих верника Христовом телу са крштењем Духом.

Како је ваше искуство у вези са крштењем Светим Духом? Шта Он значи за ваш живот? Какви бисте били да Он не делује у вама?

ИСПУЊЕНИ СВЕТИМ ДУХОМ

Прочитајте следеће текстове: Ефесцима 5,18; Дела 13,52; Римљанима 8,9. Шта значи бити испуњен Светим Духом? Како се ово искуство остварује у нашем животу?

Када се крстимо и предамо Христу, треба да живимо у сили Духа. Да би ово било могуће, морамо бити испуњени Светим Духом. Бројни извештаји у Новом завету говоре о људима који су Њиме испуњени (Лука 1,41.67; Дела 2,4; 4,8.31; 9,17; 13,9). Апостол Павле користи реч *испуњен* да прикаже да се особа потпуно предала Богу и да је отворена за вођство и утицај Светог Духа, тако да се Божје дело може остварити у њеном животу.

Ако се предамо утицају алкохола, наш ход, говор и мисли биће под његовим рђавим дејством. Када смо испуњени Светим Духом, ми сваки и најмањи део свог живота препуштамо Његовом преображавајућем утицају захваљујући којем ће наш ход, говор и мисли одражавати Исуса.

Иако нам је Дух дат „чувењем вере“ (Галатима 3,2), иако Га примамо вером (Галатима 3,14) приликом крштења (Титу 3,5.6), треба да тежимо да будемо испуњени Светим Духом свакога дана. Не можемо да живимо на основу снажног искуства које смо доживели прошле године, прошлог месеца, или јуче. Треба да будемо испуњени Светим Духом свакога дана, јер сваки дан доноси нове изазове.

У грчком језику у Делима апостолским 13,52. израз *пуњаху се* Духом дат је у облику прошлог времена, и изражава сталну радњу. Доследно значи: „бити (непрекидно) испуњаван“. Бити испуњен Светим Духом није једнократан догађај, већ искуство које свакодневно треба да тражимо и примамо. Испуњавање Духом треба да се понавља да би сваки део нашег живота био испуњен Његовим присуством и да бисмо били оспособљени да живимо онако како треба.

Бити испуњен Светим Духом не значи толико да ми у већој мери поседујемо Духа, већ да Он више поседује нас. Само када све своје животне могућности свакодневно посветимо Духу, Он нас може употребити Богу на славу.

„Хтела бих да вас уверим у чињеницу да они у чијем срцу Исус вером станује, заправо су примили Светог Духа. Сваки појединац који прими Исуса као свог личног Спаситеља, прима Светог Духа као свог Саветника, Посветитеља, Водича и Сведока.“ (Елен Вајт, *Manuscript Releases*, 14. свеска, стр. 71)

УСЛОВИ: ПРВИ ДЕО

Божја реч истиче одређене услове неопходне да би Свети Дух наставао у нама. У наредна два дана осврнућемо се на најважније.

Прочитајте текст из Дела апостолских 2,37.38. Који је први услов за примање Светог Духа?

Један од услова примања дара Светога Духа је покајање. Слушање Божје речи буди нашу савест и свест о грешности и изгубљеном стању. Право покајање је нешто више од самог осећања да нам је жао због страшних последица нашег греха. Оно представља потпуну промену срца и ума да бисмо могли сагледати грех у правом светлу као ужасно зло и побуну против Бога. Једини начин на који можемо доживети истинско покајање је да будемо додирнути Божјом љубављу: „Или не мариш за богатство Његове доброте и кротости и трпљења, не знајући да те доброта Божја на покајање води.“ (Римљанима 2,4)

Прочитајте текстове из Галатима посланице 3,14. и Посланице апостола Јакова 1,6-8. Зашто не можемо примити Светог Духа ако немамо поверења у Божју реч?

Исус је обећао да ће послати Духа као свог Представника. Ми вером примамо обећани дар. Међутим, ако сумњамо у Божје обећање и немамо поверења у Његову реч, онда смо попут непостојаних људи, који не могу очекивати да ће примити нешто од Бога. Вера је више од интелектуалног прихватања. Вера нам помаже да се одрекнемо себе, имајући поверења да ће Бог одржати своју Реч, да нас неће изневерити, без обзира на околности.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 11,8-10.13. Зашто упорно мољење доноси одређене промене?

Бог не оклева да нам дарује Духа. Бог је добар и милостив, више него што ми можемо бити својој деци. Наше упорно мољење не мења Његов ум. Наше молитве мењају нас и доводе нас у Божје присуство. Молитва не спушта Бога к нама, већ уздиже нас к Њему. Наше молитве једноставно откривају нашу одлучност и припремају нас да примимо дар.

Како можемо научити да будемо огњени, марљиви и понизни у свом молитвеном животу? Зашто је важно да ово научимо?

УСЛОВИ: ДРУГИ ДЕО

Прочитајте текст из Дела апостолских 5,32. Зашто је послушност Божјој речи важан услов за примање Светог Духа?

Свети Дух се сада, као и у оно време, дарује свима који су послушни Богу. У Библији, љубав и послушност иду руку под руку, а права вера изражава се послушношћу. Ако верујемо Богу целим својим срцем, поштоваћемо Његове заповести. Исус је рекао: „Ко има љубав к Мени, држаће ријеч Моју.“ (Јован 14,23) Послушност је избор који нас наводи да својим начином живота следимо Божју вољу изражену у Његовом закону. Морамо истрајати у послушности, ако желимо да признамо Исуса за свог Господа (Лука 4,43). У 1. Јовановој 2,4.5. речено нам је да „који говори: Познајем Га, а заповијести Његовијех не држи, лажа је, и у њему истине нема. А који држи ријеч Његову, у њему је заиста љубав Божија савршена.“ Ово су снажне речи. Јован нам, такође, открива да „који држи заповијести Његове у Њему стоји, и Он у њему. И по том познајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао“. (1. Јованова 3,24) Када чинимо што је Бог заповедио, имаћемо мир у души.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јуде 18-21. Зашто је потребно да избегавамо сваку нечистоту ако тежимо да будемо испуњени Духом?

Огањ Светога Духа не може горети у нама ако смо световно наstroјени. Свети Дух је веома осетљив на постојање греха и световности у нашем животу. Зато треба да останемо у Божјој љубави и да молитвом ступимо у заједницу са Богом, да бисмо могли одбацили сваку нечистоту и испољити дух силе, љубави и послушности (2. Тимотију 1,6.7). Само кроз личну и жестоку борбу са собом можемо постати људи какви би требало да будемо. Наравно, то не можемо постићи сами; борба зависи од одлуке да ли ћемо предати своју вољу утицају Светог Духа или ћемо дозволити да нама управља оно што је телесно. Избор је на нама.

„Нема граница корисности за онога који, одричући се себе, омогућава Светоме Духу да делује у његовом срцу и живи животом потпуно посвећеним Богу.“ (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 250.251. оригинал) Како можете применити ове речи у свом духовном животу?

СЕБИЧАН ЖИВОТ НАСУПРОТ ХРИСТОЦЕНТРИЧНОМ ЖИВОТУ

Прочитајте текст из Галатима посланице 5,16-26. и упоредите га са текстом из Ефесцима посланице 5,1-9.17-20. Наведите ралике између себичног живота и живота испуњеног Духом.

Живот особе која не живи у Духу коренито је другачији од живота и вредности особе која је испуњена Духом.

Себична особа:

Жели оно што је грешно и што Богу није угодно; Њоме управљају грешни пориви; Злоупотребљава своју слободу и робује греху; Непослушна је и не поступа по Божјој вољи; Удовољава себи; Показује родове греха; Не увиђа потребу за опроштењем, хвалисава је и разметљива.

Особа испуњена Духом:

Тежи ономе што је духовно и што је Богу по вољи; Вођена је Светим Духом; Ослобођена је окова греха и позвана у слободу у Христу; Послушна је и поступа по Божјој вољи; Самопожртвована је; Показује родове Духа; Увиђа потребу за опроштењем и слави Исуса за оно што је учинио.

Живот особе која је испуњена Божјим Духом карактерише љубав, послушност Божјем закону и нежан дух саосећања према ближњима (види: 2. Коринћанима 5,14). Захваљујући обновљењу ума и мишљења, примању новог срца и новог погледа на живот, наше вредности и понашање се мењају. Више не желимо да живимо својим животом, ослањајући се на своју снагу, већ покоршавајући се Светом Духу (Галатима 3,3).

Ми не можемо сами себе да преобразимо. Ми не поседујемо силу којом можемо променити себе, јер је грех предубоко укоренен у нама. Обнављајућа снага мора потицати од Бога. Промена изнутра може бити успешна једино деловањем преображавајуће силе Светог Духа. Спољашње промене, као што су исправљање ове или оне рђаве навике, не чине нас хришћанима. Промена мора да проистекне из срца које је обновљено силом Светога Духа.

Ово дело траје читавог живота, дело које ће имати своје успоне и падове, али које ће Бог по свом обећању извршити у нама ако Му се предамо. „Уздајући се у ово исто да ће Онај који је почео добро дјело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа.“ (Филипљанима 1,6)

У којим областима свог живота запажете да себичност излази у први план, а у којим да живот одражава деловање Светог Духа у вама? Шта ваш одговор говори о вама и одлукама које доносите?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Природно је да свака особа тежи да управља својим животом. Наша постигнућа обично зависе од наших личних напора. Док многи људи проводе свој живот настојећи да успоставе контролу, други имају нездрав страх да ће је изгубити. Ова људска недоумица проналази одговор само у Богу. Он жели да Њему, свом Створитељу и Откупитељу, предате сву власт. Он вас познаје и воли вас више од свих. То Му омогућава да делује у вашем животу. Ако покорите своју вољу вођству Божјег Светог Духа, примићете Његов натприродни мир и неограничене могућности да будете на благослов другима. Међутим, потребна нам је жеља за овом силом у свом животу. Бог се никоме од нас не намеће. Да бисмо били морална бића, морамо да будемо слободна бића. Да бисмо истински били слободни у Христу, треба да осетимо жељу да напустимо своје старе и грешне путеве, и да наставимо у сили Светога Духа. Да бисмо били заиста слободни, морамо се сасвим предати управљању од стране Светог Духа. У овоме нема противречности. Слободу проналазимо у ослобођењу од осуде и силе греха, која нас увек поробљава и води у смрт. Уместо тога, предајући се Господу, и допуштајући да Свети Дух станује у нама, не само да више нисмо осуђени (види: Римљанима 8,1), већ живимо животом у коме „не ходимо по телу, него по Духу“. То је једина права слобода коју ми као грешна и пала бића можемо икада доживети.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Неки људи сматрају да бити слободан значи радити шта год пожелиш, кад год пожелиш и како пожелиш. Шта је из хришћанског угла погрешно код овакве идеје? Шта је библијска идеја о правој слободи? (Види: Псалам 119,45; Лука 4,18; Јован 8,34-36; 2. Коринћанима 3,17; Галатима 5,1)
2. Зашто је важно да себе ставимо у страну и свој живот потпуно посветимо Богу, пре него што Свети Дух може моћно да делује кроз нас? Ако се одрекнете себе и отворите своје срце деловању Светог Духа, шта Бог може учинити у вама да бисте постали још већи благослов другима?
3. „Хришћански живот није преиначавање или побољшање старог, већ преображај природе. То значи умирање своме ‘ја’ и греху и потпуно нови живот. Ова промена може се спровести само успешним деловањем Светога Духа.“ (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 172. оригинал) Разговарајте у разреду о значењу ових речи.
4. Упоредите чињенице о себичном животу са животом испуњеним Духом (погледајте одсек од четвртка). Разговарајте са члановима свог суботношколског разреда шта може бити највећи благослов Духом испуњеног живота.

СВЕТИ ДУХ И СВЕТОСТ ЖИВОТА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 1,14-16; Исаија 6,3; Јеврејима 12,14; 1. Коринћанима 6,11; 1. Тимотију 1,8; Псалам 15,1.2.

Текст за памћење: „А сам Бог мира да посвети вас цијеле у свачему; и цијел ваш дух, и душа и тијело да се сачува без кривице за долазак Господа нашега Исуса Христа.“ (1. Сољуњанима 5,22.23)

Лако је постати неосетљив према Божјој светости и не размишљати много о Божјем откривеном гневу према греху и злу.

Светост је, међутим, кључна библијска тема. Тежња ка светости, тежња да постанемо чисти и пуни љубави налик Исусу треба да буде највећа вредност сваког хришћанина. С правом смо ужаснути ставом „светији сам од тебе“, који неки људи заступају. Али, у исто време, лако заборављамо шта значи живети неукаљаним и посвећеним животом.

Божја љубав и Божја светост не могу се раздвојити. Без Божје светости, Његова љубав била би у опасности од бољевости; без Његове љубави, Божја светост била би строга и неприступачна. Обе особине, и љубав и светост, чине темељ Његове природе.

Свети Дух тесно је повезан са нашим стремљењем према светости. Уосталом, Његово име је Свети Дух, назива се још и „Духом светиње“ (Римљанима 1,4). Његово име нас подсећа да је Бог свет и да је Божја велика жеља да обликује грешнике по обличју своје светости.

Ове седмице подробније ћемо погледати шта значи бити свет и живети светим животом.

Прочитајте текст из 1. Петрове 1,14-16. Зашто је основни подстрек да будемо свети чињеница да је сам Бог свет? Шта вас подстиче да живите светим животом? Шта значи да је Бог свет?

Људи су склони да наглашавају Божју љубав, а занемарују Његову светост. Иако Бог јесте љубав, идеја светости се у Библији чешће везује за Божје име него било која друга особина (Псалам 89,18; Исаија 40,25; Јеремија 51,5; Језекиљ 39,7; Откривење 4,8). Светост описује чистоту и морално савршенство Његове природе. Божја светост означава да је Он савршено добар и потпуно одвојен од зла. Она указује на савршенство свих других Његових особина.

Да Бог није савршено свет, а при томе је свемоћан (поседује бесконачну силу), свезнајући (поседује савршено и потпуно знање) и свеприсутан (свуда је присутан), представљао би силу које бисмо се с правом плашили. Уместо тога, Он је Бог кога треба да волимо.

Његова сила је света сила. Његова милост је света милост. Његова мудрост је света мудрост, а Његова љубав света љубав. У овом смислу светост је реч која на најближи могући начин описује Бога, јер се односи на саму Његову суштину. Порицати чистоту Божјег светог бића можда је горе него порицати Његово постојање. Последње споменуто проглашава Га непостојећим, а прво чини Га одбојним, чак и мрским богом.

Када кажемо да је Бог свет значи да нема додира са грехом и да је потпуно посвећен тражењу добра које Он лично представља. Другим речима, светост не означава само морални квалитет, већ и односи. Он обухвата раздвојеност од греха и потпуну посвећеност Божјој слави.

У Књизи пророка Исаије 6,3. и Откривењу 4,8. Богу су упућене следеће речи: „Свет, свет, свет.“ Када су библијски писци желели да нагласе нешто важно, понављали су одређену реч да би усмерили пажњу на оно што је речено. Исус привлачи нашу пажњу понављајући речи: „Заиста, заиста“ (Јован 5,24; 6,47, итд), „Јерусалиме, Јерусалиме“ (Матеј 23,37), или изговарајући нечије име, на пример: „Марта, Марта“ (Лука 10,41). Од свих Божјих особина, само је Његова светост споменута три пута заредом, што указује на нешто што је од највеће важности. Божја природа је уистину света. Он је чист и добар.

Колико бисте били уплашени, и то оправдано, да наш свемоћни Бог и Створитељ није свет и пун љубави? Зашто треба да будемо захвални што је Бог овакав какав јесте?

„Што ближе прилазимо Исусу, то ћемо све грешнији изгледати у сопственим очима; јер ће нам вид постати бистрији, а сопствено не-савршенство сагледаћемо у широкој и јасној супротности према Његовој савршеној природи. То је доказ да су сотонине преваре изгубиле своју моћ, да нас је покренуо оживљавајући утицај Божјег Духа.“ (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 64.65. оригинал)

Прочитајте текстове из Ефесцима посланице 1,4; 5,25-27. и Јеврејима посланице 12,14. Шта је Божји план за све људе и Цркву?

Светост је и Божји дар и Божји налог. Зато треба да се молимо за светост и да свакодневно тежимо да је испољимо. Она је род Духа који показујемо у свом животу ходајући свакога дана са Христом у сили Светога Духа (Галатима 5,16.22.25). Светост је, укратко речено, бити сличан Христу. То значи припадати Исусу и као Његово дете живети у послушности из љубави и посвећености, мењајући се све више у Његово обличје. Основно значење повезано са идејом светости означава стање одвојености, издвојености за посебну службу Богу. Са друге стране, светост такође означава унутрашњи морални и духовни квалитет, праведност и чистоту пред Богом. Оба вида светости треба неговати.

У Новом завету, верници су названи светима због свог јединственог односа са Исусом, који их издваја са посебним циљем. То што су свети не значи да су морално савршени и безгрешни, већ да се мењају да би могли живети чистим и светим животом (упоредите са текстом из 1. Коринћанима 1,2. у коме Павле назива Коринћане светима, иако нису безгрешни и савршени). Верницима се саветује да стреме светости, без које нико неће видети Господа (Јеврејима 12,14). Господ од самог почетка у потпуности прихвата сваког верника, па ипак наш раст у посвећености представља процес који траје читавог живота и који треба да напредује да бисмо се што више преобразили у неукаљано обличје Онога који нас је спасао.

Одређена напетост влада између чињенице да су верници свети и да морају да теже светости. По чему ће се наша тежња за светашћу разликовати ако знамо да већ припадамо Богу, и да нас је прихватио захваљујући Исусовој жртви?

ДАРИВАЛАЦ ПОСВЕЋЕЊА

Шта текстови из 1. Коринћанима 6,11, Титу посланице 3,5. и Јеврејима посланице 13,12. говоре о посвећењу?

Посвећење се остварује вером (Јеврејима 11,6) и силом Светога Духа (2. Солуњанима 2,13; 1. Петрова 1,2). Апостол Павле пише: „Него се опрасте и посветисте и оправдасте именом Господа нашега Исуса Христа и Духом Бога нашега.“ (1. Коринћанима 6,11) Исус подстиче наш раст у светости, који траје целог живота, стварајући у нама род Духа. То што се преображавамо у Његово обличје долази од „Господњег Духа“. (2. Коринћанима 3,18)

Прочитајте текст из Галатима посланице 5,16.17. Шта Павле говори у овим стиховима?

Битка се одвија у сваком вернику. Напетост са којом се сви суочавамо потиче из чињенице да грех станује у нама (Римљанима 7,20). Апостол Павле је био упознат са овом борбом, што видимо из речи које је изговорио пред крај свог живота: „Браћо, ја још не мислим да сам достигао; једно пак велим: Што је остраг заборављам, а за онијем што је напријед сежем се, и трчим к биљези, к дару горњега звања Божијега у Христу Исусу.“ (Филипљанима 3,13.14)

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 12,1.2. Шта представља борба вере коју треба да водимо против греха?

Битка на коју смо позвани јесте да гледамо „на Начелника вјере и Свршитеља Исуса“. (Јеврејима 12,2) У вери смо често окренути себи. Превише се усредсређујемо на своје победе и поразе уместо на Бога, који нам Једини може дати победу над грехом. Када Свети Дух усмери наш поглед према Исусу, нећемо гајити жељу према греху и одбаћићемо све што нас спутава на том путу (Јеврејима 12,1). Међутим, када се усредсређујемо на своје грехе и недостатке, гледамо у себе, а не у Исуса. Ово води у лак пораз, јер се посматрајући своје падове лако обесхрабрујемо. Међутим, гледајући Исуса, бићемо охрабрени и живећемо победоносним животом.

Ако вас неко упита: „Како могу да остварим победу над грехом која ми је обећана у Библији“, шта бисте одговорили и зашто? Изнесите свој одговор у суботшколском разреду.

НАЧЕЛО СВЕТОСТИ У БОЖЈЕМ ЗАКОНУ

Знамо да нас Бог позива да држимо Његов закон. Међутим, поставаља се питање, зашто треба да држимо Његов закон, ако се држањем Закона не можемо спасти? Одговор проналазимо у идеји о светости.

Прочитајте текстове из Римљанима посланице 7,12. и 1. Тимотију 1,8. Каквим обележјима Павле описује Закон? Како Закон одражава Божји карактер?

Закон је свет, праведан и добар. Ове три особине на прави начин одређују лично само Бога. Дакле, Закон је израз Божјег карактера.

Живети животом испуњеним Духом значи живети према Божјем закону. Закон је непроменљиво начело Његове светости. Мерило Закона се не мења као што се ни Бог не мења. Исус је потврдио да Закон није укинут, већ да сваки његов део треба да буде испуњен (Матеј 5,17-19). Држати Закон не представља легализам, већ верност. Закон нас не спасава. Никада неће ни моћи. Закон никада неће бити пут спасења. Он представља пут спасених. Закон је као ципеле у којима наша љубав хода и испољава се. Зато је Исус могао да каже на Себи својствен начин да „што ће се безакоње умножити, охладњеће љубав многијех“ (Матеј 24,12) Љубав нестаје када се Закон не поштује.

Прочитајте текстове из Римљанима посланице 13,10. и Јеванђеља по Матеју 22,37-40. Зашто је љубав извршење Закона?

Иако је Божји закон начело и мерило светости, срж Његове светости је љубав. Љубав је одговор на Божја спасоносна дела и испољава се верношћу. Не можете бити добар Исусов ученик ако не држите Закон савесно и у љубави. Иако је могуће држати слово Закона без љубави, није могуће показати праву љубав без држања Закона. Права љубав настоји да буде верна. Љубав не укида Закон, већ га извршава.

Зашто је Закон израз Божје љубави према нама? Како су љубав и послушност међусобно повезане?

ТЕЖЊА ЗА СВЕТОШЋУ

Прочитајте следеће текстове: Псалам 15,1,2; Ефесцима 4,22-24; 2. Тимотију 2,21. Шта они говоре о светости?

Светост је предуслов за уживање у срећној заједници са Богом. Она је предуслов за нашу корисност у служби Богу. Знамо да је истинита следећа изрека: „Посеј дело, пожњи навику; посеј навику, пожњи карактер.“ Могли бисмо додати: „Карактер одређује судбину.“

Једино што ћемо понети са собом на Небо је наш карактер.

Развијање нових навика и новог карактера, међутим, није самоповећење које постижемо сопственим напорима. Формирање навика је уобичајен начин којим нас Дух усмерава светости. Навике су веома важне на нашем хришћанском путу, нарочито оне навике које су повезане са библијским врлинама као што су: стрпљење, љубав, верност, љубазност, доброта, нежност и уздржање.

Када Свети Дух испуни наше срце, без сумње постаћемо активни у служби Богу. Међутим, често заборављамо да је Бог тај који нас повећује и који ће завршити добро дело које је започео у нама (Филипљанима 1,6). Понекад смо толико заузети обављањем различитих послова у Божјем делу, да заборављамо да уживамо у времену проведеном са Њим у молитви. Када смо превише заузети да се молимо, заиста смо превише заузети да будемо хришћани.

Можда су наше знање или успех који смо постигли учинили да се осећамо толико самоуверено и да се у тој мери ослоњемо на себе, своје вештине и добре планове, да заборављамо да без Христа и Светог Духа не можемо ништа постићи.

Рад није светост. Неки људи сматрају да чине велика дела за Господа, па ипак Га уистину не следе. „Многи ће рећи Мени у онај дан: Господе, Господе, нијесмо ли у име Твоје пророковали, и Твојијем именом ђаволе изгонили, и Твојијем именом чудеса многа творили?“ (Матеј 7,22) Постоји велика разлика између позива који нам Бог упућује и личног подстицаја да учинимо нешто за Бога. Ако прво нисмо посветили тихо време да чујемо Божји позив, у опасности смо да поступамо по свом нахођењу. Међутим, ако наш рад не произлази из Божјег позива, њега неће пратити снага, сила, мир и трајни благослови. Наша највећа потреба у личној светости је квалитетно време проведено са Богом, када вођени Светим Духом слушамо Његов глас и примамо нову снагу из Његове речи. Нашем раду једино ово даће изразиту веродостојност и убедљиву снагу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

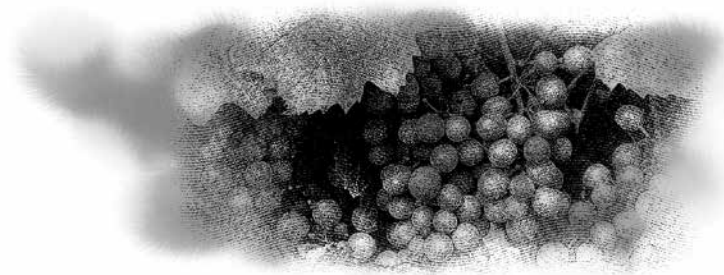
У књизи Елен Вајт *Поуке великог Учитеља* прочитајте поглавље „Царство је небеско као квасац“, стр. 95-102. оригинал.

Како уопште можемо схватити Божју светост када је наша природа пала и искварена, а Његова у потпуности света? Његова светост Га одређује као особитога и издвојеног од света греха и смрти са којим се ми људи суочавамо. Међутим, овде уочавамо невероватну појединост: Бог нам пружа прилику да учествујемо у Његовој светости. Заветни однос са Њим управо се на то односи. „Кажи свему збору синова Израиљевих, и реци им: Будите свети, јер сам Ја свет, Господ Бог ваш.“ (3. Мојсијева 19,2). Или, као што је речено у Јеврејима посланици: „Јер кудећи их говори: Ево дани иду, говори Господ, и начинићу с домом Израиљевијем и с домом Јудинијем нов завјет... Јер је ово завјет који ћу начинити с домом Израиљевијем послје оних дана, говори Господ: Даћу законе своје у мисли њихове, и на срцима њиховима написаћу их, и бићу им Бог, и они ће бити Мени народ.“ (Јеврејима 8,8.10) У овим текстовима можемо запазити повезаност између светости, завета и Закона. Не можемо бити свети ако не држимо Божји закон, а његов Закон можемо да држимо само када Свети Дух лично напише Закон у нашем срцу и уму. Имамо заиста свету предност „да добијемо дијел од Његове светости“, коју изражавамо љубављу и послушношћу Његовом закону.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Подсетите се у разреду питања с краја одељка од уторка о томе шта бисте рекли особи која вам поставља питање како се обећање о победи над грехом може остварити у њеном животу. Шта бисте јој одговорили?
2. Шта значи када се каже да је Божји закон написан у нашем срцу и уму? По чему се то разликује од чињенице да је написан само на каменим плочама?
3. О чему размишљате када помислите на Божју светост? Нека сваки члан разреда каже како је замишља. Шта Исус открива о Божјој светости?
4. Шта је темељ наше светости? Како се она постиже?
5. У одељку од среде забележено је следеће: „Закон нас не спасава. Никада неће ни моћи. Закон никада неће бити пут спасења. Он представља пут спасених.“ Како нам ово размишљање помаже да схватимо какву улогу Закон има у животу посвећеног хришћанина у коме делује Свети Дух?

СВЕТИ ДУХ И РОД ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 15,1-11; Галатима 5,22; 1. Коринћанима 13; Римљанима 14,17; Ефесцима 5,9; Матеј 5,5.

Текст за памћење: „А род је духовни љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вјера, кротост, уздржање; на то нема закона.“ (Галатима 5,22,23)

Духовни род је суштина хришћанског живота. Иако апостол Павле набраја девет различитих видова овог рода, они, ипак, представљају јединствени род који треба посматрати у целини. Род Духа нам не открива шта особа може да учини у служби Богу користећи духовне дарове и таленте. Духовни род показује како особа живи за Бога. Говори ко је особа заправо. Све врлине наведене у Галатима посланици 5,22.23. поседује и Исус Христос. Отуда закључујемо да је духовни род живот којим Исус Христос живи у нама посредством силе Светога Духа.

Духовни род не постижемо искључиво људским напорима. Могуће је да снагом воље изнедримо и прикажемо неке од ових врлина. Међутим, то није исто као када Свети Дух делује у нама. Оне које сами стварамо јесу попут воштаног воћа у поређењу са стварним. Воштано воће је вештачко. Са одређене удаљености оно изгледа подједнако лепо, али је укус неупоредиво лошији у односу на укус правог воћа. Прави род се не ствара. Он проистиче из односа. Када нас Свети Дух доведе у заједницу са Исусом, преко Његове писане Речи, Његове особине почињу да се откривају у нашем животу.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 15,1-11. Зашто се род развија само из живе заједнице са Исусом, Чокотом? Зашто је толико важно да будемо у Исусу? Како наставимо у Њему?

Прва тајна рађања правог хришћанског рода јесте наставати у Христу. Мимо Христа не можемо развити прави духовну род. Род Духа није утиснут у нас споља, већ је последица Христовог живота у нама. Исус у Јеванђељу по Јовану 15,1-11. каже да је рађање рода резултат Његовог живота, Чокота, који тече гранама верника. Раст рода је Божје дело које се остварује преко Исуса Христа.

Одговорност верника је да буду у Христу. Када Христос станује у нашим мислима, постаће видљив у нашим поступцима. Исус живи свој живот у нама. Христов живот биће обновљен у нама у том смислу да ћемо одражавати Његов карактер.

Род Духа је Исусов карактер, који се силом Светога Духа рађа у Христовим следбеницима. Када Христос борави у нама, ми ћемо „по Духу ходити и жељу телесну нећемо извршавати“. (Галатима 5,16)

Исус је рекао: „Свако дрво добро родове добре рађа, а зло дрво родове зле рађа. Не може дрво добро родова злијех рађати, ни дрво зло родова добријех рађати.“ (Матеј 7,17.18) Добар род је природна последица нашег наставања у Христу и наше заједнице са Њим посредством Светог Духа. Када прихватамо унутрашње подстицаје које Дух врши на наше срце, духовни род постаје очигледан у нашем животу. Наш карактер биће преображен и одражаваће карактер Исуса Христа у нашим речима, делима, чак и мислима. Свети Дух подариће нам силу да живимо победоносним животом и развијемо врлине својствене Божјој деци.

У 2. Тимотију 3,5. апостол Павле описује људе „који имају обличје побожности, а силе су се њезине одрекли“. У чему је разлика између религиозног живота и живота испуњеног Светим Духом? Како можемо знати каквим животом ми живимо?

Прочитајте текстове из Галатима посланице 5,22. и 1. Коринћанима 13. Зашто је Павле навео љубав као први вид духовног рода? Како љубав утиче на остале видове овог рода?

Љубав на одговарајући начин предводи и оплемењује различита својства духовног рода и прожима целокупан род. У одређеном смислу, све остале наведене врлине могу се посматрати као видови љубави. Пошто је Бог љубав (1. Јованова 4,8), најузвишенија хришћанска врлина је љубав (1. Коринћанима 13,13). Божја љубав је темељ и извор сваке друге вредности. Божја љубав се излива у наша срца силом Светога Духа (Римљанима 5,5). Љубав је показатељ да смо Божја деца.

Ова љубав представља много више од људских осећања. Она не може настати људским напорима. Јавља се као резултат наставања у Христу. Оваква љубав је племенита и незаслужена. Само она има моћ да преображава. Захваљујући својој нежној, али уједно и снажној природи, божанска љубав води грешника на покајање и буди у њему жељу за нечим бољим. Љубав има силу да уједини – чак и оне који су претходно били непријатељи (Лука 6,27.28; Римљанима 5,8). Свет ће на основу наше међусобне љубави познати да су хришћани заиста следбеници Исуса Христа (Јован 13,35). Род љубави такође ће подстаћи хришћане да гаје разумевање и саосећање међу собом.

Занимљиво је да се главни опис љубави у 1. Коринћанима 13. поглављу налази између 12. и 14 поглавља. Ова два поглавља баве се духовним даровима. Тринаесто поглавље, међутим, говори о љубави: духовном роду. Чак и истакнути дарови немају вредност без љубави. Духовни дарови без духовног рода су слаби и не доносе благослове какве Бог жели. Љубав је лепак који спаја све друге врлине духовног рода у јединствену целину и даје веродостојност свему што чинимо.

У чему у вашем животу недостаје врлина љубави? Замолите Светог Духа да вас испуни љубављу према људима са којима се свакодневно срећете. Не заборавите да Бог своју љубав према нама показује и преко других људи. Како другима можете показати љубав? Како љубав утиче на остале врлине споменуте у оквиру духовног рода?

РАДОСТ, МИР И ТРПЉЕЊЕ

У Римљанима посланици 14,17. пише следеће: „Јер царство Божије није јело и пиће, него правда и мир и радост у Духу Светоме.“ Другим речима, радост је реакција љубави према Божјим благословима, Његовој великој милости и праштању.

Међутим, човекова радост често је усредсређена на овоземаљске појединости и зависи од околности. Међутим, радост која је утемељена у роду Духа, усредсређена је на Бога и оно што Он чини за нас. Она није надахнута владајућим приликама. Као Божји народ треба да се радујемо. То не значи да треба да се смејемо сво време, иако пријатељски осмех много говори. Наше поверење у Бога пружиће нам мноштво разлога да се радујемо неописивом радошћу због свега онога што Он чини за нас и у нама. Духовна радост је последица активне вере.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 14,27. и Римљанима посланице 14,17. Како је мир повезан са делом Светог Духа?

Мир је трајнији од радости. Мир се јавља као резултат оправдања вером у нашем Господу Исусу (Римљанима 5,1). Када смо у миру са Богом, Свети Дух ће нам помоћи да будемо стрпљиви и у мирним односима са другима. Пошто ће Бог мира бити са нама (Филипљанима 4,9) посредством Светог Духа, нећемо бити свадљиви и осветољубиви према другима. Трудимо се, колико год је то могуће, да са свима живимо у миру (Римљанима 12,18).

Прочитајте текст из 2. Петрове 3,9. Како стрпљење одражава Божји карактер?

Стрпљење није раширена особина међу људима. Оно значи трпети друге људе или околности, чак и када све не иде лако и без тешкоћа. Ипак, чак и у искушењима, нисмо сами. Бог нас подупире својим Светим Духом и гради трпљење, које је карактеристично обележје верника у последње време (Откривење 14,12). Само они који пред собом имају вредан циљ моги бити стрпљиви.

Радост, мир и трпљење. У којој сте мери искусили ове родове у свом животу? У којој од ових области у вашем животу је потребно да се ради?

ДОБРОТА, МИЛОСТ И ВЕРА

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 13,4. Зашто искрена доброта привлачи људе? У којим примерима запажете Божју доброту у Његовом опхођењу према људима?

„Доброта“ је реч која се често користи у описивању Божјег односа према свом народу. Доброта, такође, одређује наше понашање према другима у њиховим слабостима. Бог би могао да буде веома строг када су наше погрешке у питању. Ипак, Он према нама поступа као што би отац пун љубави поступао према свом детету које још учи (Осија 11,1-4). Можда ништа тако често не квари углед нашем хришћанском сведочењу и служби као нељубазност. Бити добар и љубазан не кошта ништа, а може да отвори врата срца друге особе. Ма колико морали да будемо строги кад је укоравање у питању, не треба да будемо нељубазни у нашем опхођењу према другима, без обзира на њихове погрешке и недостатке. Прекоревати у добром духу можда је највећи показатељ племенитости карактера.

Прочитајте стих из Ефесцима посланице 5,9. Шта је поред добротe споменуто у овом тексту?

Доброта је љубав на делу. Доброта која расте као род Духа такође обухвата дела добротe. Управо доброту показујемо другима практичним делима љубави. Када Свети Дух живи у нама, доброта ће бити изливена на људе са којима долазимо у додир.

Прочитајте текст из Галатима посланице 5,22. Зашто је важно да будемо поуздани и верни у хришћанском ходу са Богом?

У овом стиху истакнута је верност испољена у карактеру и понашању силом Светога Духа. Верност означава поверљивост или поузданост. Они који су верни чине оно што обећају да ће учинити. Верност је, такође, особина Исуса Христа, који је назван „верним Сведоком“ (Откривење 1,5), и Бога Оца, који испуњава своја обећања и веран је у ономе што чини (1. Коринћанима 1,9; 10,13; 1. Солуњанима 5,24; 2. Солуњанима 3,3). Својом верношћу одражавамо Божји лик у свом животу. „Богу није толико значајна величина резултата које остварујемо, колико наше побуде. Он више цени доброту и верност, него величину оствареног дела.“ (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 2. свеска, стр. 510.511)

КРОТОСТ И УЗДРЖАЊЕ

Прочитајте следеће стихове: Галатима 5,23; Матеј 5,5. Зашто је кротост или благост толико важна за вођство налик Христовом?

Благост или кротост не значи слабост. То није кукавичлук или недостатак правих особина вође. Напротив, Мојсије је назван најкроткијим човеком на Земљи (4. Мојсијева 12,3); па ипак је био силан вођа Божјег народа. Кротки људи нису напрасити, свадљиви или нападачки настројени. Напротив, они служе испуњени благим духом. Кротост може бити спољашњи израз унутрашње вере и поверења, не у себе, наравно, већ у Божју силу, која делује у нама. Они који су гласни, нагли и нападни скривају, у ствари, своју несигурност и страхове.

Прочитајте текстове из Галатима посланице 5,23. и Прича Солумових 16,32. Какве несрећа настаје када не владамо собом? Какве благослове добијамо ако смо умерени и управљамо собом?

Последњи вид духовног рода је умереност или уздржање. Ово је подручје у коме сви треба да будемо пажљиви, јер ко се на овај или онај начин не бори са самоуздржањем? Пре него што неко може да управља градом, заједницом или Црквом, мора бити способан да управља собом. Права умереност је контрола не само над храном и пићем, већ над сваком облашћу у животу.

Све претходно наведене врлине јесу део једног рода Духа. Када Библија описује Божје дело у нашем животу, морална страна светости има предност у односу на допадљиве дарове. Сличност Христу у свим појединостима је оно што је заиста важно у животу верника. Пошто је род Духа уобичајено препознатљиво обележје свих верника свуда у свету, он ствара видљиво јединство у Његовој цркви.

Размислите у којим областима у свом животу треба да покажете веће самоуздржање? Зашто је важно да га Божјом силом поседујете у свим областима? Изнесите свој одговор у суботношколском разреду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Текст из Галатима посланице 5,22.23. савременим језиком исказан могао би да гласи овако: ‘Род Духа је нежна и љупка наклоност, озарен дух и весело расположење, миран ум и тихо владање, подношење и стрпљење у непријатним приликама и додиру са непријатним људима, саосећајно увиђање и пажљиво упућена помоћ, племенит суд и великодушно давање, оданост и поузданост у свим околностима, понизност која заборавља на себе да би другима пружила радост, самоуздржање и самоконтрола у свему, што је последње обележје усавршавања. Овакву врсту карактера представља род Духа. Све је у речи род. Он се не постиже напорима, већ наставањем, не бригом већ поверењем, не делима већ вером.“ (С. Чедвик, *The Holy Spirit* [Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, n. d.], 30. поглавље)

„Ако је љубав према истини у вашем срцу, тада ћете говорити истину. Говорићете о блаженој нади коју имате у Исусу. Ако имате љубав у свом срцу, настојаћете да учврстите и изградите свог брата у најсветијој вери. Ако се изрекне нека ружна реч о карактеру вашег пријатеља и брата, немојте охрабривати такав разговор. То је непријатељево дело. Љубазно подсетите саговорника да Божја реч не одобрава такву врсту разговора.“ (Елен Вајт, *Свети Дух на путу спасења*, стр. 74)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о последњем питању из одељка од четвртка које говори о потреби за самоуздржањем. Зашто је, ако смо спасени благодаћу, победа над грехом толико важна? Уосталом, зар Јеванђеље не говори о опраштању греха? У исто време, размислите о Јудином карактеру и до чега га је довео грех похлепе. Шта из његовог примера можемо научити о потреби за победом? Такође, на који начин следеће речи Елен Вајт помажу да одговоримо на питање о потреби за победом? „Сву силу Јеванђеља осујетиће на крају само једна рђава црта карактера, једна грешна жеља упорно гајена.“ (*Testimonies for the Church*, 5. свеска, стр. 53)

2. Зашто је род Духа важнији од било ког духовног дара?

3. Прочитајте наглас 13. поглавље 1. Коринћанима у разреду. Зашто је апостол Павле у толикој мери нагласио потребу за љубављу? Како можемо научити да волимо у складу са Павловим речима о исказивању љубави? Зашто је одбацивање свога „ја“ и наставање у Христу толико важно, нарочито када је у питању љубав према онима који нам се много не свиђају?

СВЕТИ ДУХ И ДУХОВНИ ДАРОВИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 12,4-7.11; Ефесцима 4,7; 1. Коринћанима 12,14-31; Римљанима 12,3-8; 1. Јованова 4,1-3.

Текст за памћење: „Дарови су различни, али је Дух један. И различне су службе, али је Један Господ. И различне су силе, али је Један Бог који чини све у свему.“ (1. Коринћанима 12,4-6)

Један човек, кренувши на дуг послован пут, поставио је свога сина да води домаћинство и дао му да изврши посебан задатак. Међутим, син је ускоро схватио да му отац није обезбедио неопходна средства и оруђа да изврши тај задатак. Видно разочаран, син је тај посао морао да остави недовршеним.

Слично томе, када је Исус напустио своје ученике и придружио се Оцу на Небу, дао им је посебан налог: да проповедају Радосну вест Јеванђеља целом свету. Међутим, Исус није оставио своје ученике без одговарајуће помоћи. Он их је силом Светог Духа оспособио да чине оно што им је наложио да чине у Његово име. У 1. Коринћанима 1,4-7. апостол Павле изражава захвалност „што вам је дата благодат Божија у Христу Исусу, те се у свему обогатисте кроза Њ... Тако да немате недостатка ни у једном дару“. Духовни дарови дати су у Христу преко Светога Духа за изградњу Његове цркве.

Ове седмице проучаваћемо о Светом Духу као врховном Дародавцу Божјих изузетних дарова и сагледати разлику између духовног рода и духовних дарова.

РОД ДУХА И ДАРОВИ ДУХА

Род Духа и дарови Духа потичу од истог Зачетника. Па ипак, нису исти. Ни од кога се не захтева да покаже дар Духа, али сви би требало да испоље род Духа. Духовни дарови не сведоче нужно о духовности, али духовни род то чини. Род је један, а дарова много, међу којима су једни већи од других.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 12,4-7.11. Шта је у овим стиховима суштина Павловог учења?

Док је све видове духовног рода Бог осмислио тако да буду видљиви у животу Његових следбеника, сваки верник нема исти дар или дарове. Није дата заповест да сви треба да имају један одређен дар, као што је на пример говорење језицима. Бог уместо тога суверено оспособљава своје вернике различитим даровима како Он сматра да је најбоље. Духовни дарови су дати да бисмо могли служити другима и изградити Христово тело, Његову Цркву. Ови дарови нису нам даровани ради нашег задовољства и славе. Поклоњени су нам да би Божје дело било унапређено.

Према томе, духовни дарови су безвредни без рода Духа. Занимљиво је да се у оквиру духовних дарова често указује на љубав. Одмах после 1. Коринћанима 12. поглавља следи изузетан опис љубави у 13. поглављу. На текст из Ефесцима 4,11-13. надовезују се 15. и 16. стих у којима се спомиње љубав. Стихови забележени после текста у Римљанима посланици 12,3-8, чија је тема духовни дарови, говоре о љубави (види: Римљанима 12,9.10)

Дарови, осим тога, представљају дарове благодати, односно, дарове љубави. Они су дати из љубави и помажу да Божја љубав досегне друге људе. Показујући љубав према другима, откривамо им Божју љубав. Свезнајући Бог пун љубави обезбеђује средства како би оно што је Он наложио свом народу било остварено. Можда је зато љубав највећи од свих дарова (1. Коринћанима 13,13)

Зашто се љубав налази у средишту свега што чинимо као хришћани? Како нас љубав, на одређени начин, „оспособљава“ у нашем сведочењу?

Човек не одлучује о томе које ће дарове имати. Грчка реч која означава дарове Духа је *charismata* - то су дарови благодати које даје и дели лично Бог. Ми их не зарађујемо својим положајем, службом, угледом, образовањем или духовним достигнућима. Духовни дарови су дарови који су нам бесплатно дати из љубави да бисмо могли испунити задатак који нам је Бог поверио.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 4,7. Често мислимо да Свети Дух дарује духовне дарове. Апостол Павле повезује, такође, Исуса Христа са давањем дарова. Како је Исус укључен у дељење дарова?

Павле каже да је Христова благодат осигурала право да примимо дарове. Међутим, Свети Дух је тај који их раздељује верницима Цркве. Оне који су прихватили Исуса као свог личног Спаситеља, и који верују у Њега, Свети Дух ће оспособити духовним даровима „како хоће“ (1. Коринћанима 12,11). Додељивање дарова је Божја суверена одлука.

Урођене способности као такве нису дарови Духа. Духовни дарови нису исто што и природни таленти које је особа можда развила темељним образовањем. Многи нехришћани су благословени таквим одговарајућим талентима. Будући да је сваки добри дар и савршени поклон од Бога (Јаков 1,17), Он је одлучио да оспособи вернике посебним даровима да би благословио животе других хришћана и да би изградио своју Цркву. Бог може, такође, да употреби и природне таленте у ту сврху, када особа призна да чак и такви таленти потичу од Бога, а затим их понизно и у молитви посвете Господњем делу.

Шта апостол Павле говори својим читаоцима у 1. Коринћанима 12,14-31. о раздељивању дарова? Зашто је ово гледиште толико важно за схватање чињенице како духовни дарови делују у Цркви?

Свети Дух је Онај који дели дарове према својој мудрости и вољи. Пошто нас воли и најбоље зна како успешно можемо служити Богу, не треба да завидимо другима на њиховим даровима. Завидети туђим даровима је знак незахвалности према Богу и исказивање сумње у Његову мудрост приликом дељења дарова.

Какве дарове је Бог подарио члановима ваше цркве? Какву поруку можете извући из чињенице да различити људи поседују различите дарове?

СВРХА ДУХОВНИХ ДАРОВА

**Прочитајте следеће текстове: Римљанима 12,3-8; Ефесцима 4,8-12.
Шта је сврха духовних дарова које нам Бог даје?**

Духовни дарови, јасно је, дати су ради службе, не ради нашег посећења. Они нису чудесне вештине које задовољавају нашу радозналост, нити су дати као лек за досаду. О даровима Светог Духа често размишљамо у оквиру испуњавања наших духовних потреба, или примања силе у нашем ходу са Богом. Последица оваквог сагледавања дарова Светога Духа огледа се у томе што се више усредсређујемо на хришћане него на Христа. Више смо окренути према себи него према Богу. Када прихватимо гледиште о духовним даровима по коме је Бог у средишту, схватамо да дарови које Бог даје испуњавају многоструке божанске циљеве: дати су да унапреде јединство Цркве и да је изграде (Ефесцима 4,12-16); да изврше божански надахнуту службу Цркве (Ефесцима 4,11.12), и на крају, да прославе Бога (1. Петрова 4,10.11).

Ово је разлог што нам се дарови никад не дарују да би нама угодили. Они служе за поучавање других (1. Петрова 4,10; 1. Коринћанима 14,12.26). Дарују се ради духовног добитка и јачања целе Цркве. Жалосно је када се Божји дарови, који би требало да подстакну јединство у Цркви, погрешно примењују и тиме уздижу само одређени појединци. На тај начин појединцима се придаје превелика важност. То, са друге стране, подстиче нејединство и оставља простора за поделе.

Често размишљамо о духовним даровима само као о способностима и талентима које примамо. Иако су таленти укључени у духовне дарове, треба да имамо на уму да Свети Дух давањем духовних дарова такође даје посебан задатак или службу (1. Петрова 4,10). Дакле, могли бисмо рећи да су духовни дарови одређене способности које Бог даје на натприродан начин посредством Светог Духа. Ови дарови оспособљавају особу за посебну врсту службе којом се изграђује Црква. Да би тај циљ био постигнут, потребни су разноврсни дарови.

**Да ли се слажете да је превасходни циљ дарова јединство Цркве?
Како верници са својим различитим даровима могу допринети јединству Цркве? Шта треба да се догоди да би разнолики дарови у Цркви постали благослов, а не узрок раздвајања?**

ДАРОВИ, НЕКАДА И САДА

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 14,1. и упоредите га са следећим стиховима: 1. Коринћанима 12,7-11.27-31; Римљанима 12,3-8; Ефесцима 4,11.12. Да ли су ови дарови дати само верницима Новог завета? Зашто су ови дарови доступни и данас?

Неки хришћани сматрају да су духовни дарови споменути у Новом завету ограничени само на време у коме су живели Исус и апостоли. Они тврде да су са смрћу првог апостола посебни духовни дарови престали да постоје у Цркви. Да би подржали овакво гледиште наводе текст из 1. Коринћанима 13,10. у коме апостол Павле изјављује да „кад дође савршено, онда ће престати што је нешто“. Да, доћи ће тренутак када више неће бити дарова. Међутим, они ће бити укинута само када дође савршено – односно, када више не будемо видели као кроз стакло, већ лицем к лицу, када Исус поново дође. Према Библији духовни дарови су нам дати ради изградње Цркве (1. Коринћанима 12,28). Павле саветује вернике „старајте се за духовне дарове“ (1. Коринћанима 14,1). Они су неопходни за добробит тела. У недостатку било каквог библијског доказа да их је Бог укинуо, треба да претпоставимо да је Његова намера да их остави, све док Црква не испуни своју мисију, и Христос поново не дође.

Божје дело на крају времена биће завршено са силом и снагом која превазилази почетке службе. Докле год је Цркви упућен позив да припрема свет за Христов други долазак, Бог неће оставити чланове Цркве без помоћи у испуњавању њихове мисије. Међутим, ови дарови никада неће заменити Библију нити ће заузети исто место као и она. Они су испуњење библијског обећања да ће верници бити оспособљени да изграде Христово тело и припреме свет за скори Исусов долазак.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 4,11-13, нарочито 13. стих који гласи: „Докле достигнемо сви у јединство вјере и познање Сина Божијега, у човјека савршена, у мјеру раста висине Христове.“ Шта овај стих говори о садашњој потреби за даровима у Цркви?

СВЕТИ ДУХ И ДАР РАЗЛИКОВАЊА

Прочитајте текстове из 1. Коринћанима 12,10; 14,29. и 1. Јованове 4,1-3. Зашто је важан дар разликовања?

Иако у Цркви постоје прави духовни дарови, Библија нас, такође, упозорава да не верујемо сваком духу, већ да испитујемо духове упоређујући их са Писмом, испитујући њихову доследност и да ли уздижу Исуса као Господа. Неопходно је да „разликујемо духове“ (1. Коринћанима 12,10), јер није све од Бога што се представља да долази од Њега. Дата нам је опомена да демонске силе настоје да заведу Цркву, и да постоје ђаволске копије правих духовних дарова, као што су лажна учења, лажна пророчанства, такозвана виђења, наводно говорење језика, окултне исцелитељске моћи, лажни знаци и чудеса, итд.

Неки, међутим, који чак и данас прихватају важност духовних дарова, посебно наглашавају одређене духовне дарове и придају неоправдану важност посебним знацима и чудесима. Занимљиво је да апостол Павле набраја дар разликовања одмах после дара да „чини чудеса“ и дара „пророштва“, а пре него што спомене дар казивања језика (1. Коринћанима 12,10).

Да би одржао Цркву у истини и јединству, и сачувао вернике да не пођу за лажним пророчима и не буду обманути лажним знацима и чудесима, Бог даје Цркви дар разликовања. Да бисмо донели одговарајући суд о нечему потребна нам је духовна зрелост, познавање Библије и верност Божјој речи у вери и практичном животу. Основа сваког расуђивања, међутим, мора да буде Божја реч. Само ако Речју све испитујемо, можемо бити сигурни да ли је оно што видимо и чујемо заиста од Господа или потиче из неког другог извора.

„Особа која преко чињења чуда испитује своју веру откриће да сотона преваром може чинити чуда која ће изгледати као права... Не дозволите да драгоцене прилике да тражимо Господа целим срцем, умом и душом буду изгубљене. Ако љубављу не прихватимо истину, можда ћемо се наћи међу мноштвом које ће у последњим данима посматрати сотонина чуда и поверовати у њих. Многи необични догађаји појавиће се у виду дивних чуда, која су заправо обмане које чини отац лажи... Људи под утицајем злих духова чиниће чуда.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 2. свеска, стр. 52.53)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Из књиге Елен Вајт *Велика борба* прочитајте следеће странице: 511-517,593-602. оригинал

Неки постављају питање: „Зашто данас нисмо сведоци истих чуда, као што су чудесна исцељења, као у библијска времена?“ Као прво, ми ипак имамо прилику да чујемо искуства о чудима, а сигурно су их неки људи видели и из прве руке. Друго, када читамо Библију, можемо стећи утисак да су се чуда догађала сво време. Међутим, ми добијамо тај утисак само зато што је Свети Дух надахнуо писце да забележе догађаје који су били кључни приликом оснивања Ране цркве, а ти догађаји су често обухватили чуда. У оно време прилике су у већини случајева биле какве су и данас: људи бивају поучени Божјој речи, а затим одговарају на утицај Светог Духа. Елен Вајт је записала: „Христос је радио тако што је проповедао реч и олакшавао патње људима чудесним делима излечења. Међутим, мени је речено да ми сада не можемо радити на тај начин, јер ће и сотона показивати своју силу чинећи чуда. Божје слуге данас неће радити показивати чуда, зато што ће се догађати и лажна дела излечења, која ће бити проглашавања божанским. Из тог разлога Господ је одредио на који начин Његов народ треба да настави дело физичког излечења, здруженог са поучавањем Речи. Потребно је отворити санаторијуме. У тим установама треба да раде радници који ће обављати прави здравствени мисионски рад. На тај начин ће се ширити утицај на оне који долазе у санаторијуме на лечење.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 2. свеска, стр. 54)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Каква је разлика између рода Духа и дарова Духа?
2. Како нам схватање да мудар Бог пун љубави дарује дарове помаже да ценимо различите дарове у нашој Цркви?
3. Зашто чудесна исцељења и чуда сама по себи нису сигуран водич за одређивање истине? Шта нам је још потребно уз то?
4. „Јер кроз благодат која је мени дата кажем свакоме који је међу вама да не мислите за себе више него што ваља мислити; него да мислите у смјерности као што је коме Бог удијелио мјеру вјере.“ (Римљанима 12,3) Какав је кључан савет дат у овом тексту? Колико „високо“ мишљење треба да имамо о себи?

СВЕТИ ДУХ И ЦРКВА

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 1,22.23; 1. Коринћанима 12,13; Римљанима 6,3-7; Дела 17,11; Ефесцима 4,5.6; Дела 2,4-11.

Текст за памћење: „Старајући се држати јединство Духа у свези мира; једно тијело, један дух, као што сте и позвани у једном наду звања својега. Један Господ, једна вјера, једно крштење.“ (Ефесцима 4,3-5)

Понекад о деловању Светог Духа размишљамо само на личном плану, у оквиру живота појединих верника. Међутим, ово деловање међу појединцима представља темељ духовне заједнице. Свети Дух је у суштини одговоран за постојање Христове цркве.

Често смо у искушењу да помислимо да Црква постоји и расте захваљујући нашим разноврсним еванђеоским и мисионским активностима. Да, Бог жели да оствари своје славне планове за Цркву, и то чини уз нашу помоћ. Међутим, прави разлог зашто Црква постоји нису наша дела, нити је резултат наше успешне организације и ваљане администрације, ма колико оне биле важне. Црква постоји захваљујући ономе што је Бог већ учинио и наставља да чини за нас преко Светог Духа. Управо Свети Дух ствара духовну заједницу која Божју писану реч, надахнуту истим Духом, сматра ауторитетом вере и практичног живота. Духом надахнута Библија је основа теолошког јединства Цркве. Без деловања Духа, Црква не би постојала и не би могла да испуни своју уједињену мисију.

СВЕТИ ДУХ НАС СЈЕДИЊУЈЕ СА ХРИСТОМ

Свети Дух нас сједињује на многобројне начине. Ми не бисмо постојали као Црква да нас Свети Дух прво није ујединио са Христом. Христос је глава Цркве (види: Ефесцима 1,22.23; 5,23). Посредством Светог Духа ми смо успешно уједињени са Христом лично. Бити уједињен са Христом представља темељ свих благослова спасења, јер све што имамо у Господу потиче од Њега. Наше усвојење као синова и кћери Божјих, наше оправдање, као и посвећење, наш победоносни живот у борби са грехом и наше коначно прослављање, све је омогућено кроз заједницу са Христом. Дакле, Он мора бити темељ читавог нашег хришћанског искуства.

Прочитајте следеће текстове: Ефесцима 2,18.20-22; 1. Петрова 2,6.7. Шта ови стихови говоре о улози Христа и Светог Духа у стварању Цркве?

Преко Светог Духа имамо приступ Богу Оцу. Исус је камен, Темељ нашег спасења, и Онај на коме је читава грађевина подигнута.

Деловање Духа на индивидуалном плану доводи до посебне заједнице верних: Цркве. Када искусимо спасење кроз веру у Исуса Христа, додирнути Божјом љубављу, у Цркви настаје „заједница Светог Духа“. (2. Коринћанима 13,13) Верници бивају уграђени у нови духовни Божји стан „у Духу“. (Ефесцима 2,22) Као Христови следбеници треба да настојимо да држимо „јединство Духа у свези мира“. (Ефесцима 4,3) Треба да тежимо јединству у заједници верника на сваки могући начин.

Прочитајте текст из Колошанима посланице 3,12-14. Како својим примером можете показати ове особине и допринети јединству Цркве? Зашто су ове особине толико важне за јединство?

СВЕТИ ДУХ НАС СЈЕДИЊУЈЕ КРШТЕЊЕМ

Прочитајте текст ит 1. Коринћанима 12,13. Како нас крштење сједињује са Христом и Духом?

Свети Дух нас уједињује у једно тело верника. Заједнички улазак у Христово духовно царство могућ је путем крштења. Ми се крштавамо у посебно црквено тело. Дакле, крштење има јасну заједничку димензију и важне заједничке последице. Као Христови следбеници, не можемо живети само за себе. Свима нам је потребна подршка, охрабрење и помоћ других. Сигурно ни божанску мисију не можемо испунити сами. Зато је Бог створио Цркву. Следити Христа значи следити Га у заједници са другим верницима.

Прочитајте текст из Римљанима посланице 6,3-7. Шта је симболички представљено библијским крштењем?

Чин погреб са Исусом Христом путем крштења у воденом гробу и подизање у нов живот у заједници са Исусом, нашим Господом и Спаситељем, представља распеће старог живота и јасно признање да прихватимо Христа за свог Спаситеља.

„Крштење је најсвечаније одрицање од света. Наше ја признањем умире животу у греху. Вода прекрива крштеника и у присуству целог универзума даје се обострани завет. У име Оца и Сина и Светог Духа човек се полаже у водени гроб, бива сахрањен са Христом крштењем, и подигнут из воде у нови живот верности Богу.“ (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 6. свеска, стр. 1074)

Крштење је посебан чин коме морају приступити сви који желе да буду признати као они који се покоравају власти Оца, Сина и Светог Духа. Другим речима, крштење је знак истинског покајања и распећа старог живота. Указује на новорођење или обраћење. Такође, обухвата обостране заветне обавезе. Верник обећава да ће бити веран Богу и Његовим заповестима, а Бог му јамчи да се може ослонити на Његову помоћ кад год је потребно.

Да ли сте одлучили да учините завет крштења? Ако нисте, шта вас спречава да следите Христа приступањем крштењу? Ако сте се крстили уроњавањем, како је ваш крштенички завет утицао на ваш духовни ход са Исусом?

СВЕТИ ДУХ БОЖЈОМ РЕЧЈУ УЈЕДИЊУЈЕ ЦРКВУ

Прочитајте текстове из Дела апостолских 17,11. и Јеванђеља по Јовану 5,39.46.47; 8,31.32. Шта је препознатљива одлика правог Христовог ученика? Зашто је Библија толико неопходна, када је реч о упућивању на Христа и помагању да Га верно следимо?

Основно средство којим нас Свети Дух уједињује са Христом јесте писана Божја реч. Библија је веродостојан извор који нам помаже да упознамо Исуса и Божју вољу. Зато је читање Писма и учење његових стихова напамет важно. Библија је ауторитативан извор који нам помаже да разликујемо духовну истину од заблуде. Павле је похвалио становнике Верије да су племенити (Дела 17,11) зато што су марљиво истраживали и проучавали Писмо да би открили да ли је оно што су чули истина.

Свака реформа и духовно пробуђење, без обзира да ли утиче на нас као на појединце или као на Цркву, мора се темељити на Писму. Библија је основа на којој градимо своју веру; љубав према Исусу и Његовој писаној Речи је спона која нас међусобно повезује.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 17,17-21. Исус у овим стиховима говори о јединству као препознатљивом обележју хришћанског учења. Шта према тексту из Јеванђеља по Јовану 17,17. представља основу овог јединства?

Божја реч је истина (Јован 17,17; Псалам 119,160). Јединство Цркве је дело Светог Духа кроз писану Божју реч. Свети Дух нас никада неће подстакнути да сумњамо, критикујемо, додајемо или одузимамо од библијског учења. Он нам помаже да ценимо божански ауторитет Писма. Свети Дух нас никада не удаљава од писане Речи, као што нам ни од живе Речи не одвраћа пажњу. Он нас држи у сталној, свесној и вољној покорности и једној и другој Речи. Библија је основни извор теолошког јединства широм света. Када би наше јасно веровање у Библију као Божју реч истине ослабило, јединство Цркве било би уништено.

Колико времена посвећујете Речи? Што је још важније, како можете научити да се покорите њеним учењима?

СВЕТИ ДУХ УЈЕДИЊУЈЕ ЦРКВУ У ВЕРИ И УЧЕЊУ

„Један Господ, једна вјера, једно крштење. Један Бог и Отац свију, који је над свима, и кроза све, и у свима нама.“ (Ефесцима 4,5.6) Шта апостол Павле у овим стиховима говори о јединству и одакле оно потиче?

Јединство у вери и учењу постиже се само верношћу Божјој речи. Господ, који је исти јуче, данас и сутра, ствара духовну везу са свим верницима. Исто новорођење, покренуто Светим Духом, иста послушност Божјој речи, омогућена Светим Духом, води нас у јединство вере и практичног живота које превазилази све људске и културолошке разлике.

Иако смо позвани да се покоримо Божјој речи и учинимо све што можемо да одржимо мир са свима (Римљанима 12,18), ми као црквено тело не можемо остварити коначно теолошко јединство или јединство циља. Јединство није дело које треба постићи, већ дар Светога Духа, који делује на сваког верника појединачно и на Цркву уопште.

Теолошки темељ овог јединства јесте Божја реч. Позивање на Светог Духа без писане Речи може нас навести да посумњамо у учења и практичан рад. Истовремено, било какво ослањање на писану Божју реч без Светога Духа слаби снагу Речи и чини је неплодном. Будући да постоји само један Господ, постоји и само једна вера која води једном крштењу. Само ако гајимо радост и верност према Божјој речи бићемо у могућности да запазимо јединство унутар наше Цркве. Ако нема јединства у вери и учењу, неће владати јединство ни у мисији.

„Ми имамо једног Господа, једну веру, једно крштење. Христово јеванђеље треба да досегне до свих класа, свих народа, свих језика и племена. Утицај Јеванђеља треба да нас уједини у једно велико братство. Ми имамо само један Узор који треба да следимо приликом изградње карактера и тада ћемо сви добити Христов лик; бићемо у савреном складу; националности ће се стопити у Исусу Христу, имајући исти разум, исто расуђивање, говорећи исте речи и једним устима славећи Бога.“ (Елен Вајт, *Наше узвишено звање*, стр. 173)

Не бринући о томе шта други раде, већ о себи, запитајте се: *Шта могу да учиним да бисмо досегли овај узвишени циљ јединства?*

СВЕТИ ДУХ УЈЕДИЊУЈЕ ЦРКВУ У МИСИЈИ И СЛУЖБИ

Прочитајте текст из Дела апостолских 2,4-11.16-21. Шта је био резултат изливања Светог Духа на новозаветне вернике?

Свети Дух је био одговоран за најснажнији мисионски рад који је историја до тог тренутка икада забележила. Бог може више да учини преко малих група које су уједињене у својој посвећености Њему него што може да учини преко велике групе подељене у својој оданости. Међутим, Бог може да оствари још веће планове, када сви посветимо свој живот и снагу, дарове и средства Њему.

Из јединства које је владало у животу и мисији верника изникла је новозаветна Црква. Мала и плашљива група верника, промењена у моћну заједницу, постала је успешно оруђе у досезању људи из различитих култура и језика. Били су уједињени у објављивању „величине Божије“. (Дела 2,11) Исти Бог који је деловао у новозаветно време деловаће и на крају времена, када ће посао морати да се заврши пре него што Исус поново дође.

Прочитајте текст из Дела апостолских 2,42-47. У чему су још новозаветни верници били уједињени?

Мисионски подухват остварен на Дан Педесетнице био је праћен бројним чиниоцима око којих је Рана црква била уједињена. Њихово јединство огледало се у проучавању Библије, непрекидном и посвећеном примању поука од стране апостола (Дела 2,42). Били су уједињени у заједници и ломљењу хлеба, што вероватно указује на заједничко богослужење (Дела 2,42), затим у молитви (Дела 2,42) и слављењу Бога (Дела 2,47). Били су уједињени у служби онима који су били у невољи тако што су делили све што су поседовали и што им је све било заједничко (Дела 2,44.45). Удружено проучавање Библије и заједница подстичу жељу да се Радосна вест објави другима и да им се пружи помоћ на практичан начин. Свети Дух ће отворити наше очи за потребе људи око нас.

Какве активности у вашој месној цркви откривају јединство ваше цркве? Шта би још могло да се учини?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Ово је рад у који и ми треба да се укључимо. Уместо да живимо у очекивању неког нарочитог узбуђења, ми треба мудро да искористимо садашње прилике и чинимо што морамо да би се душе спасле. Уместо да исцрпљујемо снаге свог ума у нагађањима о дану и часу, које је Господ задржао у својој власти, а сакрио од људи, ми треба да се покоримо власти Светога Духа, да вршимо садашње дужности, да душама које пропадају без истине дајемо хлеб живота непо мешан са људским мишљењима.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 1. свеска, стр. 186)

„Сваки појединац тежи да постане средиште утицаја, и уколико Бог не буде деловао у свом народу, верници неће схватити да је у покорности Богу једина сигурност за сваку душу. Његова преображавајућа благодат, која делује на људско срце, увешће их у јединство које још није достигнуто, јер ће сви који су се сјединили с Христом бити у складу и једни с другима. Свети Дух ће створити јединство.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 3. свеска, стр. 20.21)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта је Елен Вајт желела да каже следећим речима: „Сваки појединац тежи да постане средиште утицаја“? Зашто је то природна тежња свих нас? Како се можемо борити са овом тежњом у свом животу? (Види: Филибљанима 2,3.4)

2. Неки тврде да ће нас служба заиста ујединити, а не учења. У ствари, они тврде да учења деле људе; и зато их не треба истицати. Међутим, зашто не може доћи до јединства у мисији и служби ако владају поделе око доктрине? Зашто заједничка вера представља моћан чинилац у уједињеној и успешној мисији?

3. У исто време, колико простора има за теолошке разлике? Мали број људи схватиће истину на потпуно исти начин. Како се можемо ујединити као Црква, док се истовремено јављају мање разлике? Како се људи у вашој месној цркви суочавају са разликама у схватањима, а ипак одржавају јединство?

4. Како Библија може донети јединство? Какав нам је став потребан у проучавању Божје речи да бисмо били уједињени као Црква у мисији и вери?

СВЕТИ ДУХ, РЕЧ И МОЛИТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 15,7; Матеј 7,7; Псалам 66,18; Јаков 1,6-8; 1. Јованова 5,14.15; Дела 2,38.

Текст за памћење: „А тако и Дух помаже нам у нашијем слабостима: Јер не знамо за што ћемо се молити као што треба, него сам Дух моли се за нас уздисањем неискazанијем. А Онај што испитује срца зна шта је мисао Духа, јер по вољи Божијој моли се за свете.“ (Римљанима 8,26.27)

Права духовност и молитва уско су повезане. Нема правог духовног живота без снажне молитве. После потребе за покајањем, једна од можда највећих и најхитнијих потреба јесте оживљавање молитвеног живота. Радосна вест је да чак и у нашим молитвама нисмо остављени без помоћи Светог Духа. Молитва нас приближава Богу; подиже нас к Њему. Молитва вере оспособљава нас да у свом животу одговоримо на обиље Божјих обећања. Наш живот се преображава када тражимо благослове које је Бог обећао у својој Речи. Бог итекако може да испуни све наше потребе по свом богатству (Филипљанима 4,19). Истинска молитва и права духовност, утемељене на Божјој писаној Речи, увек стављају Бога у средиште наше пажње.

Свој духовни живот не треба да заснивамо на пролазним искуствима и личним осећањима, нити да се у својим молитвама усредсређујемо на сумњиво мисаоно удубљивање и спознају одређених вредности. Наша духовност мора бити вођена Библијом, она мора следити Божју вољу која је откривена у Његовој речи. Управо Свети Дух буди у нама жељу да тражимо Бога у молитви и да уздигнемо једни друге у својим молбама.

МОЛИТВА КОЈА ЈЕ УГОДНА БОГУ

Иако заоденуте велом побожности, многе молитве подстакнуте су неискреним побудама. Можемо се молити да нечији живот буде поштеђен зато што не волимо да живимо сами. Можемо се молити за успех у Божјем делу зато што имамо важну улогу у њему. Можемо се молити за обраћење неке особе, јер ће наш живот тада бити лакши. У средишту наших молитава често се налази оно што ми желимо, а не што Бог жели. Молитва која је угодна Богу има другачији циљ.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 15,7. Зашто је, када је реч о молитви, важно да останемо у Исусу и да Његова реч остане у нама? Какве тежиште ће наше молитве имати ако нисмо у Исусу?

Тражити најпре Бога и радовати се заједници с Њим важније је од свега што нам Он може подарити. Ако Бог заузима прво место у нашем животу, тежићемо да учинимо оно што Он жели; Његове мисли обликоваће наше жеље. Када се Бог нађе у средишту молитве, почећемо да се молимо у складу са Његовим становиштем. Цео свој живот сагледаћемо Његовим очима. Овакво гледиште оплемењује молитву.

Бог је дубоко заунтересован за нас. Он чезне да буде део сваког вида нашег живота: наших брига, страхова, жеља, нада, чежњи, успеха, радости, падова – свега. Са Њим можемо разговарати о свему као са добрим пријатељем. И све ово можемо посматрати Његовим очима.

Молитва не мења Бога, већ нас, зато што долазимо у присуство Бога који мења наш живот.

„Молитва је отварање срца Богу као Пријатељу. То није потребно зато да бисмо Богу открили шта смо, већ да бисмо постали способни да Га примимо. Молитва не спушта Бога к нама, већ нас уздиже Њему.“ (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 93. оригинал)

Какве снажне речи! У великој мери приказују стварност и шта молитва значи за нас. Само нас молитва чини отвореним да примимо благодат, силу и Бога у свом животу. Зар нисмо сви у неком тренутку свог живота искусили како нас молитва може приближити Богу?

Размислите о свом молитвеном животу: за шта се молите, када се молите, зашто се молите, итд. Шта вам то говори о вашем духовном стању и вашем односу са Богом? Какве промене треба да учините?

ОСНОВА БИБЛИЈСКЕ МОЛИТВЕ: ТРАЖИТИ ОД БОГА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,7. Да бисмо примили нешто од Бога, морамо то да затражимо. Зашто је наше тражење толико важно ако Бог ионако све зна?

Тражење открива нашу жељу и изражава наше поверење у Бога. Молитвом приступамо Ономе од кога тражимо подршку и помоћ. Када тражимо нешто од Бога, ми, такође, отворено пристајемо да активно делује у наше име. Бог жели да од Њега тражимо. Он чезне да Му у молитви изнесемо своје молбе. Ако не тражимо од Њега, нећемо примити дарове које је обећао. Исус је рекао: „Иштите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се. Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвара му се.“ (Лука 11,9.10)

Прочитајте следеће текстове: Марко 11,24; 1. Јованова 5,14.15; Псалм 66,18. Зашто ниједна молба изнесена у молитви није превелика за Бога? Зашто је добро знати да је Бог великодушан и да воли да даје од свог изобиља? Шта је предуслов да Бог испуни наше молитве?

Ми заиста можемо све да затражимо од Бога. Ниједна молба није премала или неважна за Њега. Ниједна молба није превелика да Он не може да је испуни. Бог је свемоћан. Вером се можемо уздати у обећања забележена у Библији и по Његовој вољи примити обећани дар из Његових руку (2. Коринћанима 1,20)

Ипак, одређени услови морају бити испуњени да бисмо примили оно што тражимо. Ако нисмо спремни да се у потпуности покори-мо Богу, и ако наше молбе одражавају само наше себичне и грешне жеље, Бог неће услышити наше молитве (види: Исaiја 59,1.2). Важан услов за испуњење наших молитава јесте наша спремност да следимо Божју вољу и будемо послушни. „Сви Његови дарови обећани су под условом послушности.“ (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 145. оригинал) Имајући на уму да је Бог великодушан, храбро Му можемо прићи. „Господ се не прославља одмереним, скромним молитвама које заправо само показују да се ништа и не очекује. Он жели да се свако ко верује приближи престолу милости искрено, слободно и сигурно.“ (Елен Вајт, *Signs of the Times*, 7. август 1901)

ОСНОВА БИБЛИЈСКЕ МОЛИТВЕ: ВЕРОВАТИ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 11,24. Шта је Исус поред тражења још споменуо у вези са молитвом?

Тражити није довољно. Други важан чинилац који треба да буде присутан у нашим молитвама јесте вера. У Јеврејима посланици је забележено: „Без вјере није могуће угодити Богу“. (Јеврејима 11,6) Када клекнемо пред Бога и отворимо библијски текст у коме се налази једно од више од три хиљаде обећања, а онда затражимо од Бога, у једноставности детета, да испуни своје обећање, морамо веровати да ће Он у своје време учинити шта је најбоље за нас.

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 1,6-8. Како текст описује особу којој недостаје вера? Зашто је вера предуслов за примање обећаних дарова?

Ако дођемо Богу, морамо веровати да Он постоји и да ће наградити оне који Га траже. Успешна молитва мора бити праћена вером не само да Бог може да услиши молитву, већ да ће и учинити тако према својој божанској вољи.

Вера је у Библији повезана са поверењем. Можемо имати поверења у неког само ако знамо да је та особа поуздана. Када гајимо сумње да ће Бог одржати своја обећања и колебамо се, не можемо очекивати да ћемо нешто примити од Њега. Веровати значи држати Бога за реч. То значи зависити од Бога и Његових обећања, чак и када нам наша осећања другачије говоре. Јер „вјера је пак тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо“. (Јеврејима 11,1) Вера се држи Божјих обећања зато што се уздамо у оно што је Он рекао (Јеврејима 11,11). Вера зна да „Богу није могуће слагати“. (Јеврејима 6,18) Бог је исти јуче, данас, и вавек (Јеврејима 13,8). Вера зна да Богу ништа није немогуће (Лука 1,37).

Вера отвара врата божанске ризнице. Бог посредством Светог Духа подстиче људска срца да стекну поверење у Божју реч, а вером наше молитве покрећу руку Свемогућег.

Шта вам помаже да јачате у вери? Које Исусове особине вам помажу да стекнете поверење у Његову спремност и способност да вам помогне у време невоље?

ОСНОВА БИБЛИЈСКЕ МОЛИТВЕ: ПОЗИВАТИ СЕ НА БОЖЈА ОБЕЋАЊА

Прочитајте текст из 1. Јованове 5,14.15. Зашто можемо бити сигурни да нас Бог чује и да примамо оно што тражимо од Њега?

Трећи елемент библијске молитве јесте примање. Након што смо нешто затражили од Бога и исказали веру у Његова обећања, треба да се позовемо на оно што је обећао. Ми се вером ослањамо на Његова обећања и захваљујемо Му чак и пре него што смо их примили. На тај начин обећања бивају утиснута у наша срца. Елен Вајт је рекла да смемо да тражимо „сваки дар који је Он обећао; затим морамо да верујемо да ћемо примити, и захвалити Богу што смо примили“. (*Васпитање*, стр. 258. оригинал)

У Јеванђељу по Луки 8,11. Исус упоређује Божју реч са семеном. Као што се цело дрво јабуке налази у семену јабуке, тако се Божји дар налази у Његовим обећањима. Када се ухватимо за обећање и захвалимо Богу за њега, ми већ поседујемо дар који је Он обећао. Ми примамо обећани дар вером чак и пре него што га можемо осетити или видети.

У извештају о Лазаревом васкрсењу у Јеванђељу по Јовану 11. поглављу видимо да се Исус молио на тај начин. Исус је тачно знао шта је била Божја воља у тој прилици. Једанаести стих каже да је Он био спреман да испуни Божју вољу и да је био послушан. У Јеванђељу по Јовану 11,39-41. Исус се унапред захвалио Оцу што ће васкрснути Лазара, иако је Лазар још увек био у гробу. Када се Исус захвалио Богу, Његова молитва била је услишена. Као Божја деца треба да живимо ослањајући се на Божја обећања, а не на објашњења. Иако не можемо све објаснити, можемо имати поверења у Његова обећања.

„Господ каже: ‘Призови ме у невољи својој!’ (Псалам 50,15) Он нас позива да пред Њега изнесемо своје тешкоће и невоље, своју потребу за божанском помоћи. Он нам налаже да будемо брзи у својим молитвама. Чим се тешкоће појаве, треба да Му упутимо своје искрене, озбиљне молитве. Својим упорним молитвама пружићемо доказ свог дубоког поверења у Њега. Свест о нашој потреби нагони нас да се озбиљно молимо, а наш небески Отац биће дирнут нашим молбама.“ (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 172. оригинал)

Зашто је толико важно да увек све изнесемо Богу у молитви?

МОЛИТВА ЗА СВЕТОГ ДУХА

Прочитајте текстове из Ефесцима посланице 3,16. и Дела апостолских 2,38. Шта ови текстови говоре о примању дара Светога Духа?

Можемо се молити за различите потребе, али се једна велика потреба издваја у овом тешком времену у коме живимо: дар Светог Духа. Ово је највећи дар који Исус може подарити. Давањем Светог Духа Бог свом народу није могао да пружи више. Овом дару ништа се не може придодати. (Уосталом, шта би се могло придодати самом Божанству?) Захваљујући Њему и Његовом деловању у нашем животу, испуњене су све наше потребе. Благослов Светог Духа донеће са собом и друге благослове.

Међутим, постоји једна главна препрека, а то смо ми, јер често нисмо спремни да примимо Светог Духа.

Морамо да схватимо да као и у време новозаветне Цркве прво треба да се покајемо и потпуно предамо свој живот Исусу. Да, само нам подстицај Светог Духа омогућава да то управо учинимо.

Међутим, када одговоримо на Његов подстицај, онда је покајање за грехе први род деловања Светог Духа у нашем животу. У вери и понизности треба да признамо своје грехе да би Он могао да нас очисти од сваке неправде. Треба да схватимо у којој мери смо пала бића, колико су нам Бог и Његова благодат потребни у нашем животу. Без Њега смо изгубљени, мртви у својим гресима и осуђени на вечну смрт.

Дакле, искреном молитвом испунићемо услове под којима је Бог обећао да ће нам дати Светог Духа. Све што треба да учинимо јесте да Га тражимо од Бога, а Он ће нам радо подарити. „Небески Родитељ је вољнији да дарује Светога Духа онима који га моле, него што су земаљски родитељи вољни да дају добре дарове својој деци.“ (Елен Вајт, *Свети Дух на путу спасења*, стр. 282)

Као и у случају других духовних питања, дар Светог Духа није крајњи циљ. Он нам се дарује да бисмо уздигли Исуса, да бисмо приказали Христов карактер у свом животу и да бисмо постали оспособљени да служимо другима у изградњи Христовог тела, Цркве. Зато је сваки облик богослужења, било заједнички или личан, који уздиже Духа изнад Исуса Христа погрешан, јер управо Исус „доведе к Оцу обоје у једном Духу“. (Ефесцима 2,18)

Зашто је дар Светога Духа највећи дар који Исус може да нам дарује? Какво је ваше искуство са даром Светога Духа? Колико би се ваш живот разликовао да нема овога дара?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Поуке великог Учитеља* прочитајте поглавље „Тражити и давати“, стр. 139-149. оригинал.

Без молитве не бисмо имали духовну силу у свом животу зато што нас молитва повезује са Извором те силе. Без молитве не бисмо имали суштинску везу са Богом. Постали бисмо празни судови који имају „обличје побожности“, лишени силе и обећања о даровима с висине. Нама су несумњиво, као што смо видели ове седмице, дата дивна обећања о томе да Бог услишава наше молитве. Међутим, шта да чинимо када не добијемо оно за шта се молимо, чак и када смо настојали да испуномо све услове у складу са способностима које нам је Бог дао? „Немојте се обесхрабрити ако ваше молитве не буду одмах услишене. Господ види да је молитва често прожета овоземаљским мислима. Људи се моле за оно што ће угодити њиховим себичним жељама, и Господ не испуњава њихове молбе на начин на који они очекују. Он их води кроз пробе и искушења, док јасније не увиде своје потребе. Он не даје људима оно што ће задовољити њихове изопачене жеље, што ће им нанети штету, и осрамотити Бога. Он не даје људима оно што ће угодити њиховом славољубљу и допринети самоуздизању. Када долазимо Богу, морамо бити понизног и скрушеног срца, подређујући све Његовој светој вољи.“ (Елен Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 89)

ЗА РАЗГОВОР:

1. На које начине молитва утиче на ваше целокупно духовно искуство? Односно, какав утицај молитва врши на вас када се молите? У ком смислу сте другачији после молитве?
2. Шта можете рећи особи која се непрестано моли за одређену потребу, а она се није остварила како се та особа надала и молила, као што је на пример излечење болесног детета? Како стичемо повећење у Бога чак и у таквим приликама?
3. Разговарајте у разреду о својим искуствима у молитви, и томе колико вам она значи. Шта сте научили о молитви што може помоћи другима који се боре да схвате њену сврху?
4. Зашто је важно да се молимо чак и када у потпуности не схватамо како молитва делује?

ЖАЛОШЋЕЊЕ И ОДБАЦИВАЊЕ СВЕТОГ ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 7,51; Јеврејима 10,24.25; Ефесцима 4,25-5,2; 1. Солуњанима 5,19-21; Марко 3,28.29.

Текст за памћење: „И не ожалосћавајте Светога Духа Божијега, којијем сте запечаћени за дан избављења.“ (Ефесцима 4,30)

Свети Дух има јединствену способност да осведочи грешнике у њихово право грешно стање. Он, такође, буди у нама жељу да прихватимо Исуса и Његову спремност да нам опрости грехе. Свети Дух својом неупоредивом силом може да нас учини победницима и оспособи нас да одражавамо предиван Исусов карактер.

У исто време, сиљном и моћном Светом Духу могу се одупрети слаби грешници зато што се Он никоме не намеће.

Грех је веома примамљив и привлачан: ипак, одводи у велику заблуду и смрт. Потпуно је супротан Богу и Његовој чистој светости и доброты. Одражавајући ту божанску светост, Свети Дух се супротставља греху на сваки начин. Зато га ожалосћавамо када грешимо и када нисмо спремни да оставимо грех. Ма колико да је сила Светог Духа велика, Његов позитиван утицај може бити угушен. Ми Га одбацујемо када наставимо да живимо својим грешним животом. У Јеванђељима је чак забележено да постоји један грех који се не може опростити: хула против Светог Духа (Матеј 12,31.32).

Ове седмице проучаваћемо библијске текстове који говоре о жалосћењу и одбацивању Светог Духа, и гушењу Његове силе.

Прочитајте текст из Дела апостолских 7,51. Каква опомена је дата у овом стиху, и како се она односи на нас данас?

Бројни греси споменути у Светом писму посебно су наведени као греси против Светог Духа. Многи од њих јављају се на појединачном плану. Међутим, укључена је, такође, и општа димензија, као што можемо закључити на основу текста из Дела апостолских 7,51. Стефан истиче да су његови тужитељи тврдоврати, као што су били бунтовни Израиљци у тренутку када су се клањали златном телету (2. Мојсијева 33,3). Они су одбацили Светог Духа одбијајући да послушају шта је Свети Дух преко Божјих пророка желео да утисне у њихова срца. Овакав облик противљења Богу и Његовом плану на крају је подстакло неке да одбаце тврдње Господа Исуса Христа. Уместо да следе Исуса, они су спољашњи вид службе учинили заменом за послушност живој Божјој речи.

Невероватна је мисао да крхка људска бића, која је створио Бог и која зависе од Њега, могу да се одупру деловању Светог Духа и Божјој благодати. Ма колико био моћан, Бог нам се не намеће мимо наше слободне воље. Он поштује наше одлуке.

Усталом, да је Бог хтео да нас присили на послушност, зашто то није учинио у Едемском врту, у односу са Адамом и Евом, и тако поштедео читав свет проблема греха? Бог нас је створио као слободна бића, са правом да доносимо моралне одлуке, опредељујући се за живот или смрт, добро или зло. Какав свет и скупоцен дар је дат сваком од нас!

Иако је свако одговоран за своје личне одлуке, ми, такође, имамо и заједничку одговорност: треба да подстичемо једни друге на верност, послушност Божјој речи, и блиску заједницу са Исусом (Јеврејима 10,24.25). Ми се данас одупиремо Светом Духу када се одупиремо Божјој речи и не прихватамо поруку Његових пророка.

Лако је осврнути се на старе Израиљце и судити им и критиковати их због свих грешака које су учинили. Међутим, шта је са нашим погрешним одлукама? Како бисте се осећали када би биле јавно приказане као и грешке старог Израиља?

Како можемо подстицати једни друге на „љубав и добра дела“? Каква је ваша одговорност у подстицању „љубави и добрих дела“ у другима?

ЖАЛОШЋЕЊЕ СВЕТОГ ДУХА: ПРВИ ДЕО

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 4,30. Апостол Павле користи заповедни начин у овом стиху и опомиње нас да не жалости-мо Светог Духа. Шта значи ожалостити Светог Духа?

Свети Дух је личност, не само божанска сила. То је разлог што може бити ожалостен. Али како ми жалостимо Светог Духа? Не би требало да заборавимо да је један од задатака Светог Духа да нам отвори очи да уочимо грех (Јован 16,8). Он нас води Исусу, који опрашта наше грехе и посвећује нас. Уосталом, Божји Дух је назван „светим“. То значи да Он презири грех. Али, Он се радује када смо у свему послушни Богу и када размишљамо и говоримо о ономе што је чисто и свето. Са друге стране, жалостимо Га када гајимо нешто што није достојно нашег божанског позива, када смо решени да се држимо греха или умањујемо његову озбиљност. Према томе, жалошћење Духа је озбиљно питање.

Оквир Павлове изјаве у Ефесцима посланици 4,30. о жалошћењу Светог Духа тиче се начина живота особе пре него што ју је Христос обратио и после обраћења. Као нова створења у Христу, треба да будемо стрпљиви и благи једни према другима, трпећи једни друге у љубави, и старајући се да одржимо јединство Духа у свези мира (Ефесцима 4,2,3). Обновљени силом Светога Духа (Ефесцима 4,23), ми следимо Христа, који је глава (Ефесцима 4,15), и не ходамо више у празности свога ума као незнабошци (Ефесцима 4,17). Уместо тога, живимо животом који је угодан Богу (Ефесцима 4,24-32).

Кад год дозволимо да било каква негативна појединост споменута у овим стиховима из 4. поглавља пронађе места у нашем срцу, и када се испоји у нашим речима и делима, тада је Дух тужан и ожалостен. Ожалостити Светог Духа значи одбацити Његово посвећујуће присуство и Његову преображавајућу силу зато што свесно настављамо да грешимо.

Свети Дух не посматра равнодушно како живимо. Прочитајте текст из Ефесцима посланице 4,25-31. и наведите оне облике понашања који жалосте Светог Духа. Зашто Светог Духа ово жалости?

ЖАЛОШЋЕЊЕ СВЕТОГ ДУХА: ДРУГИ ДЕО

Чињеница да можемо ожалостити Светог Духа говори да Бог није равнодушан према нама и ономе што чинимо. На Бога утичу наше одлуке и начин живота.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 4,25-32. Шта је у овим стиховима речено да чинимо и колико би наш живот био другачији кад бисмо следили ове библијске налоге?

Ми радујемо Светог Духа када говоримо истину у љубави; када смо гневни због греха, али не чинимо грех у свом гневу; када радимо својим рукама и користимо плодове свога рада да бисмо помогли невољнима; када поучавамо друге и објављујемо благодат нашим слушаоцима; када смо љубазни, срдачни и спремни да опростимо.

Ако тврдимо да смо хришћани, а живимо као да Христос никада није дошао, и као да наш живот није под утицајем Његовог вођства и љубави, онда жалостимо Светог Духа. Када признамо да верујемо у Истину, а својим поступцима и понашањем оспоравамо то признање, такође жалостимо Светог Духа. Недостатак моралног поштења Га жалости. Напори које улажемо у мисионском раду морају бити тесно повезани са нашим моралним понашањем. Ако наш живот сведочи да смо заиста Божја деца и да одражавамо Исусов карактер, онда веселимо Његово срце.

Прочитајте следеће стихове из Ефесцима посланице: 4,3.4.15.16.32. Шта они откривају о заједничком животу у Духу? Како се Духом испуњен живот открива у заједници са другим верницима?

Занимљиво је да се у 4. поглављу Ефесцима посланице, такође, јавља изразит појам заједништва. Идеја јединства се спомиње неколико пута. Павле се брине да одржимо јединство Духа зато што у свом животу треба да будемо слични Богу у међусобним односима, у оквиру односа „један другоме“. (Ефесцима 4,32) Како се односимо једни према другима у цркви, „старајући се држати јединство Духа у свези мира“ (Ефесцима 4,3), кључно је у нашем настојању да не жалостимо Духа. Богу је заиста важно како поступамо једни према другима, јер предстаљамо цркву, храм Светог Духа (1. Коринћанима 3,16.17). Како се опходимо једни према другима у телу Христовом од највеће је важности Божјем Духу.

Добро је познавати истину, на пример, Троструку анђеоску вест (Откривење 14,6-12), али поставите себи следеће питање: Како се опходи према другима, нарочито онима који су ми подређени или који ништа не могу да учине за мене: односно, немају шта да ми понуде заузврат?

ГАШЕЊЕ ДУХА

Прочитајте текст из 1. Солуњанима 5,19-21. Како можемо угасити Светог Духа?

Реч „гасити“ наводи на идеју ватре. Исти корен речи у грчком језику употребљен је у 1. Солуњанима 5,19. и Ефесцима 6,16. указујући да је нешто у вези са Светим Духом попут ватре коју можемо угасити. Не треба да заборавимо да Свети Дух чини две значајне појединости за нас: осведочава нас о греху и даје нам силу да победимо грех. Обе су повезане са посвећењем.

Дух нам преко Божје речи говори оно што треба да знамо да бисмо живели светим животом, а силом којом станује у нама оспособљава нас да променимо свој живот у складу са тим сазнањима. Један он начина на који можемо избећи да угасимо Духа јесте да „пророштва не презиремо“. (1. Солуњанима 5,19) Павле саветује вернике у Солуну да не презиру пророштво, и позива их да буду проницљиви (1. Солуњанима 5,21). Поред тога што треба да будемо отворени за утицај Светог Духа у животу заједнице и настојимо да не гасимо Његово дело, потребна нам је и проницљивост, јер ће лажна учења и лажни пророци наставити да се шире Црквом.

Нису сви духови добри. Међутим, Духом надахнута Божја реч је жижак нашој ноzi и видело нашој стази (Псалам 119,105). Она је мерило којим треба да меримо нова пророштва. У библијска времена оваква светиљка је имала фитиљ који је бацао светлост пред ноге онога који се кретао ноћу. Библија нам каже како да „ходимо у Духу“ (Галатима 5,25). То чинимо покоравајући се учењима Божје речи и слушајући подстицаје Светог Духа, док нас усмерава како треба да живимо.

Многи који кажу да верују да је Библија Божја реч тумаче је тако да Писмо лишавају правог ауторитета, а себи ускраћују стварну силу у животу. Такође, када презремо Божју реч и опходимо се према њој са непоштовањем, или занемарујемо да је применимо у свом животу, гасимо ову светиљку која нам је дата на нас води на нашем путу и покрене нашу савест према добрим делима.

Прочитајте текст из 1. Солуњанима 4,7.8. Шта значи бити позван „у светост“? У којим областима у свом животу треба да упитате себе да ли сте „у светости“?

ХУЛА НА СВЕТОГ ДУХА

Прочитајте следеће текстове: Марко 3,28.29; Лука 12,10; Матеј 12,31.32. Ако сви греси и богохуљења могу бити опроштени, шта не може бити опроштено?

Ниједан грех није изазвао већу несигурност и агонију међу хришћанима и није био у већој мери погрешно схваћен него хула против Светог Духа. Неки сматрају да Исус овде има на уму неке нарочито тешке грехе. Међутим, добро је да се подсетимо да су сви греси мрски Богу, иако неки изазивају драстичније последице од других. Међутим, шта је Исус сматрао неопростивим грехом?

Заправо, ниједан од ових текстова не каже да овај грех не може бити опроштен; већ само да неће бити опроштен. Подсетимо се: дело Светога Духа је да осведочи грешнике у њихов грех и да у њима пробуди жељу да прихвате Исуса који Једини прашта грехе. Хула на Светога Духа, према томе, мора бити схваћена као намерно и стално одбацивање Исусовог дела спасења. Она се јавља када се појединац вољно и упорно одупире сведочанствима Светога Духа о Христу, Његовом спасењу и благодати.

Исус не говори о некоме ко изговара неколико клеветничких речи. Хулу на Светог Духа особа чини само у оквиру упорног неверовања и отвореног непријатељства према Исусу. Хула на Светог Духа није један догађај, већ опредељен начин живота.

„Уместо да прихвате доказе који им се нуде, уместо да у Христовим делима препознају дар Неба, они су се и даље држали својих злих намера и говорили: ‘Он чини ова дивна дела сотонском силом.’ То је био грех против Светог Духа.“ (Елен Вајт, *Loma Linda Messages*, стр. 156)

Када људско срце заузме став упорног противљења Богу и тако свесно одбије да пружи Исусу што Му припада, оно постаје све тврђе и не успева да призна истину сведочанства Светог Духа о Божјој спасоносној жртви датој у Исусу Христу. Овај грех превазилази могућност праштања, не зато што је Бог немоћан или неспреман да опрости, већ зато што особа не може да препозна свој грех. Дакле, она не прихвата опроштај који јој се нуди кроз Исуса. Овакав став, наравно, има вечне последице.

Како можемо бити сигурни да се, без обзира шта тврдимо за себе, не противимо Богу и не одупиремо Светом Духу? (Види: 1. Јованова 5,3; Римљанима 8,14)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Сама чињеница да људи забринуто постављају питање да ли су учинили неопростив грех открива да највероватније нису. Да су га починили, сигурно не би били забринути због тога. Њихова забринутоост је сав потребан доказ да су заиста и даље отворени за вођство Светог Духа. Оно што треба да учине јесте да тражећи Исусову правду и држећи се Исусових заслуга наставе даље у вери и послушности. Само покривени Христовом правдом, која је лично „правда Божија“ (Римљанима 10,3), могу имати мир и сигурност које су им неодложно потребни.

Бог заправо не може да опрости само оним особама које упорно одбијају да дођу Исусу и приме опроштење. „Грех хуле против Светог Духа не почива на тренутно изговореној речи или учињеном делу. Хула је чврсто, одлучно одбацивање истине и доказа.“ (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 1093) „Нико хулу против Светог Духа не треба да сматра као нешто тајновито и неодређено. Хула против Светог Духа је грех који потиче од сталног одбијања одговора на позив за покајање.“ (Исто, стр. 1093)

ЗА РАЗГОВОР:

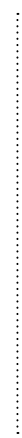
1. Ако би вам неко пришао уплашен да је починио неопростив грех, шта бисте му рекли и које текстове бисте навели? Зашто је схватање да се спасење добија искључиво вером толико важно у помагању онима који сматрају да су безнадежно изгубљени?

2. Ми гасимо Светог Духа када одбијамо да се понашамо или говоримо како нас Он води. У којим приликама смо у опасности да гасимо Светог Духа? Односно, у којим областима у свом животу (ако има нека област?) увиђамо да се одупиремо Божјем вођству, и како можемо научити да Му се у потпуности предамо?

3. Понекад Бог дозвољава да у наш живот дођу одређене околности због којих смо љути и које не разумемо. Нешто слично догодило се Јову. Зашто огорченост може да угрози дело Светог Духа у нашем животу? Како можемо у већој мери веровати Богу и свој живот потпуно покорити Њему чак и у најтежим тренуцима?

4. У страху да не буду „укаљани“ оним што сматрају поквареним утицајем у Цркви, неки се у потпуности издвајају од тела и настављају даље сами. Шта је погрешно у овом ставу и зашто такав поступак не представља библијски модел који хришћани треба да следе?

ДЕЛО СВЕТОГА ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 16,8-11; Римљанима 5,10; Јеврејима 4,15.16; 1. Петрова 5,8.9; 1. Јованова 5,12.13; Псалом 31,24.

Текст за памћење: „А Бог нада да испуни вас сваке радости и мира у вјери, да имате изобиље у наду силом Духа Светога.“ (Римљанима 15,13)

На крају нашег проучавања о Светом Духу и духовности у овом тромесечју, усредсредићемо се на још једно значајно дело Духа коме до сада нисмо поклонили пажњу.

Када је Исус објавио ученицима да иде Оцу, обећао је да ће им послати Светог Духа. „А Утјешитељ Дух Свети, којега ће Отац послати у име Моје, Он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох.“ (Јован 14,26)

Према Исусовим речима, Свети Дух је *parakletos*, односно „Помоћник“, „Утешитељ“ или „Заступник“ који посредује за нас. У исто време Исус је, такође, најавио какво ће дело тај Заступник вршити: Он ће „покарати“ (показати, осведочити) свет за грех, правду и суд.

У току ове последње седмице подробније ћемо проучавати ово посебно дело Светог Духа. Такође ћемо сазнати како је ово дело Духа повезано са другим важним видовима Његове службе за нас: нашом сигурности спасења и славном надом која нас подстиче да живимо као ученици Исуса Христа.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 16,8.9. Какав важан посао Свети Дух обавља за нас и зашто је толико значајан?

Исус је Светог Духа назвао *parakletos*. Та реч богата је значењима и преноси идеју помоћника, заступника и утешитеља. Свети Дух не приступа овом важном задатку осведочења као опадач браће или као наш тужица. Исус Га није послао да би нас осудио, већ да нам помогне да увидимо своју потребу за благодаћу.

Само ће Утешитељ бити примљен као Помоћник. Веома је жалосно што хришћани, ма колико њихове намере биле добре, често прилазе грешницима испуњени духом осуде уместо жељом да им помогну. Ако идемо унаоколо указујући на грех у животима других људи, онда чинимо нешто на шта нас Исус није позвао. Уосталом, ко смо ми да упремо прстом у грех других када смо и ми сами грешни?

Прочитајте текстове из Римљанима посланице 2,1. и Јеванђеља по Матеју 7,3. Какаву поруку морамо извући из ових стихова?

Ми смо Његови сведоци, не тужиоци. Позвани смо да сведочимо о Његовој откупитељској сили, а не да судимо другима због њихових погрешака. Покушавајући да осудимо друге људе због њихових греха, преузимамо на себе посао који није наш; то је дело Светога Духа.

Утешитељ је тај – не ми – који ће „покарати“ (Јован 16,8), односно осведочити свет шта је заправо грех. Људи који нису посветили свој живот Исусу често не схватају шта је заиста грех и колико може бити погубан.

Овде се не мисли да ће Дух навести одређена грешна дела. Уместо тога, Он прелази на основни грех: неверовање у Исуса Христа (Јован 16,9). Наш најдубљи јад и отуђење нису последица нашег моралног не-савршенства, већ удаљавања од Бога и нашег одбијања да прихватимо Онога кога је Бог послао да нас спасе из оваквог стања.

Основни проблем греха је што не верујемо у Исуса, одбацујући на тај начин Онога који Једини може да нас спасе од греха и кривице. Управо је грех тај који ставља себе у средиште и одбија да поверује у Божју реч. Само Свети Дух може отворити наше срце и ум да увидимо своју велику потребу за покајањем и откупљењем које је омогућено Христовом смрћу.

ПОТРЕБА ЗА ПРАВДОМ

У тексту из Јеванђеља по Јовану 16,8. забележено је да ће Свети Дух осведочити свет не само о греху, већ и о правди. Другим речима, свет, који заправо не зна шта је грех, не зна ни шта је истинска правда.

Необрађени људи сматрају да је спољашња моралност довољна. Они теже својој, а не Божјој правди. Они теже правди која потиче из њихових спољашњих дела, као што је послушност Божјем закону. Међутим, наша дела послушности Закону никада нас не могу оправдати пред Богом.

У Књизи пророка Исаије 64,6. пророк упоређује сва праведна дела људи свога времена са „прљавим хаљинама“. Чак је и наша, према нашем личном схватању, најбоља верски надахнута правда, заправо управо супротно: неправда.

Међутим, Исусова правда нам је довољна. Она задовољава све захтеве Божјег закона. Њу вреднује Бог Отац. Ми је можемо тражити само вером у Исуса Христа.

Прочитајте текстове из Римљанима посланице 5,10. и Јеврејима посланице 4,15.16. Како је наша правда повезана са Христовом живом службом у Очевој присуству на Небу?

Правда коју Закон захтева испуњена је Исусовим савршеним животом. Он је умро за нас. Иако је био одбачен од стране оних који су Га овде на Земљи осудили на смрт, Отац Га је примио на Небу. Бог Отац је помоћу васкрсења ставио печат свог одобравања на Исусов живот и дело откупљења. Исус сада живи да посредује за нас (Јеврејима 4,15.16). Заслуге своје смрти приписује нама зато што ми не поседујемо правду која је потребна за спасење.

Дакле, ми можемо да живимо зато што Он живи у нама. „А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у тијелу, живим вјером Сина Божијега, којему омиљех, и предаде Себе за мене.“ (Галатима 2,20) Када Исус живи у нама, ми ходамо Духом (Римљанима 8,4) и примамо нови духовни живот Његовом силом (упоредите: Галатима 3,2-5; 5,16.18).

Исусово уздизање Оцу омогућило Му је да посредством Духа буде присутан међу нама. Испуњени силом Светог Духа, Његови ученици у све већој мери живе у складу са Христом.

Да ли сте искусили колико су „прљави“ ваши покушаји да budete праведни? Чему вас то учи о потреби за Христовом правдом?

ОСВЕДОЧЕЊЕ У СУД

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 16,8.11. О каквом суду Исус овде говори? Зашто је овај суд радосна вест?

Остаје још једно важно осведочење које представља дело Духа: осведочење о суду. Чини се да велики део нашег проповедања о овој теми иде у погрешном и штетном правцу. Разговори о греху и правди често наводе многе који себе проглашавају хришћанима да изрекну упозорење о суду онима који одбацују Христа. Чинећи тако, они желе да опомену грешнике, често их застрашујући, о будућем суду који их чека.

Иако је овај суд стваран, то није оно о чему Исус говори у Јеванђељу по Јовану 16,11. На основу језика закључујемо да Господ не говори о будућем суду, као у Јеванђељу по Јовану 12,48. Аспект суда на који Исус сада указује јесте радосна вест да је сотона већ осуђен на Голготи. Сотона, велики непријатељ истине, сада живи у позајмљеном времену. Суд ће доћи, али овде се тежиште ставља на свест о томе да је кнез овога света већ осуђен (Јован 12,31).

Прочитајте текст из 1. Петрове 5,8.9. Како Петар описује сотону? Како му се можемо одупрети?

Ђаво, који зна да има мало времена и да је кобно поражен на Голготи, ипак је и даље жив. Он је гневан и покушава да прождере кога год може. Међутим, он је поражени непријатељ, јер је Исус извојевао победу. Исусова крв нас чини слободнима.

Када су у току Другог светског рата приликом напада савезника на Француску 6. јуна 1944. нацистичке трупе доживеле одлучан ударац, било је јасно да је Хитлер поражен. Ипак, једанаест месеци између дана Д (када је напад почео) и дана победе (8. маја 1945, када се у Европи рат завршио) били су најкрвавији од свих. Слично томе, сотона зна да је несумњиво поражен на крсту: ипак, он се упорно бори и покушава да прождере што више људи. У овим тешким временима позвани смо да будемо трезни, да пазимо и ставимо све своје бриге на Исуса, јер се Он брине о нама (1. Петрова 5,7.8)

Зашто је суд радосна вест? Ко је наша сигурност у суду? Како можемо проповедати о суду ширећи наду, а не страх?

СИГУРНОСТ СПАСЕЊА

Прочитајте следеће текстове: 1. Јованова 5,12.13; Римљанима 8,15-17; 2. Коринћанима 5,5. Када прихватимо Христа за свог Спаситеља, зашто можемо имати сигурност вечног живота? Шта је темељ ове сигурности?

Свети Дух води грешнике Исусу. Исусова заменичка смрт нас је помирила са Богом. Исусово праштање нам даје слободу да живимо новим животом као Божја усвојена деца. Више нисмо Божји непријатељи (Римљанима 5,10), већ ходамо по Духу (Римљанима 8,4) и духовно мислимо (Римљанима 8,5). Ако немамо Христовог Духа, нисмо Његова деца и не припадамо Њему Римљанима 8,9). Али, сада имамо унутрашње сведочанство Светог Духа који станује у нама. Он сведочи да припадамо Исусу и да смо наследници Божји и сунаследници Христови (Римљанима 8,17). Иста животна сила која је подигла Исуса из мртвих сада делује у нама и оживљава нас, који смо били духовно мртви (Римљанима 8,10). Чак и више од тога, Он јамчи нашем срцу сигурност да истински припадамо Богу. Од тренутка када смо чули и поверовали у Јеванђеље нашег спасења, запечаћени смо у Исусу Духом Светим, који је дат као „Залог наслеђства нашега“. (Ефесцима 1,13.14) Сваки верник може имати ту сигурност (1. Јованова 5,12.13).

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 1,13.14. Шта значи бити запечаћен Духом?

Они који прихватају Христа поново су рођени: односно, рођени су „Духом“ (Јован 3,3.5). Свети Дух потврђује ову чињеницу у нашем срцу да бисмо имали сигурност да смо спасени и да бисмо искусили радост јер смо Божја деца. На основу тога да ли имамо Светог Духа препознаје се да ли припадамо Христу. „Ако ко нема Духа Христова, он није Његов.“ (Римљанима 8,9) Сада смо потпуно свесни да је Бог наш Отац пун љубави, а ми Његова драга деца. Свети Дух је капара, депозит или залог коначног дара вечног живота и бесмртности који ће нам бити дарован приликом Исусовог другог доласка (1. Коринћанима 15,51-54). Ово је обележје праве вере. Тешко је замислити како хришћани могу сведочити уверљиво и у сили ако немају ову сигурност.

„Говорите храбро, говорите са вером, говорите са надом и сви ћете светлети у Господу. Непрестано размишљајте о отвореним вратима која је Христос поставио пред вас, која ниједан човек не може затворити. Бог ће затворити врата злу, ако Му дате прилику. Када непријатељ навали као река, Дух Господњи подићи ће заставу насупротив њему.“ (Елен Вајт, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 16. април 1889)

СВЕТИ ДУХ И НАДА

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 5,4.5; 15,13. и 1. Коринћанима 13,13. Како су љубав и нада међусобно повезане? На који начин Свети Дух учествује у пружању љубави и наде?

Управо је Свети Дух излио Божју љубав у наша срца. Он нас повезује са Богом и чини да Божја љубав станује у нама. Божја постојана и непроменљива љубав је разлог и темељ наше наде. Ње не би било без љубави, јер је само љубав покреће. Пошто се Божја љубав преплиће са Његовом верношћу, имамо дивну наду да ће Он поново доћи и повести нас тамо где је Он.

Прочитајте текст из Псалма 31,24. Какав утицај нада има на нас?

Нада надахњује. Нада нам пружа снагу. Нада нас подстиче да пevamo и будемо радосни. Нада је суштинска у нашем животу. Без наде, каква је сврха живота?

Имати наду, међутим, није исто што и бити оптимистичан. Оптимисти сматрају да ће све бити боље: временске прилике, прилике у привреди, оцене у школи, новчане прилике, итд. Нада није слепи оптимизам. Она је утемељена на Божјој верности и обећањима која је Он дао у прошлости. Нада верује да ће Бог испунити што је рекао зато што је веран и истинит. Бог је показао да је поуздан, и да се не колеба. Његова постојаност и истина су темељ наше наде.

Нема сумње, такође, да темељ своје наде проналасимо у Исусу на крсту. Када погледамо крст, на најснажнији начин можемо сагледати стварност Божје љубави према нама. Крст, на коме је Исус умро за наше грехе, даје и нама и универзуму неупоредиво откривење какав је заправо Бог. Дакле, као пала и пролазна бића у пространом и великом космосу, можемо пронаћи наду, не у себи или у „великим“ делима која смо остварили, већ у нашем Богу, Богу који нам се открио на крсту.

Како је адвентна нада утемељена на Божјим верним обећањима? Како нада утиче на живот? Како можемо развити начин живота који одражава наду уместо очајања?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте текстове за месец октобар под заједничким насловом „Спремни за пријем Духа“ из књиге Елен Вајт *Свети Дух на путу спасења*.

Деловање Светог Духа можемо укратко сажети следећим речима: Свети Дух ради складно са Богом Оцем и Богом Сином да би остварио наше спасење. Свети Дух нас буди из духовне смрти. Осведочава нас у нашу грешност и отвара очи да увидимо чињеницу да смо изгубљени ако се ослањамо само на себе. Он у нама буди жељу за променом и води нас Исусу Христу, који Једини може задовољити потребе нашег унутрашњег бића. Даје нам сигурност спасења зато што нас увек усмерава Исусу и ономе што је учинио за нас. Мења нас да будемо сличнији Христу. Помаже нам да останемо верни у нашем ходу са Богом. Оспособљава нас да испунимо Божју вољу и активно се укључимо у мисионски рад. Он чини писану Божју реч нашим сигурним водичем и мерилом хришћанског живота и учења. Где бисмо били без Светог Духа? Како бисмо могли радити без Њега? Били бисмо очајни и изгубљени, и ништа не бисмо могли учинити што би Богу одало славу и част. Захваљимо Исусу што је обећао и послао Светог Духа. „Свети Дух је највећи од свих дарова које је Он могао да затражи од свог Оца за уздизање Његовог народа.“ (Елен Вајт, *Свети Дух на путу спасења*, стр. 11)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте више о питању шта је грех и шта је правда. Зашто ми, као хришћани који верују да је Библија Божја реч, имамо другачије схватање греха и правде него они који не верују у Библију? Какве разлике су у питању? Шта Библија учи о греху и правди што други извори не уче?

2. Поделите са члановима свог суботношколског разреда који видови рада Светог Духа су вам најдрагоценији. Зашто су вам толико важни и како су утицали на ваш живот?

3. Разговарајте у разреду о нади коју имамо у Исусу? Који су разлози ове наде? Односно, ако би вас неко упитао за „ваше надање“ (1. Петрова 3,15), какав одговор бисте дали и зашто? Колико је ваш аргумент убедљив?

4. Поука за ову седмицу говорила је о питању сигурности спасења. Шта је сигурност спасења? Ако је имамо, зашто је имамо? На чему мора бити заснована? По чему се разликује од претпоставки?

ЈАНУАР

ПОНОВО У ДОМУ!

По Божјем обличју

1. Н Римљанима 15,4. Да, наду имамо
2. П 1. Коринћанима 10,11. Има наде
3. У Приче 10, 21. Место у низу
4. С О Јову 4,8. Какав род?
5. Ч 1. Мојсијева 1,27. По Божјем обличју
6. П 1. Мојсијева 2,15. Едемски врт
7. С 1. Мојсијева 2,17. Слобода избора

Заједница између Бога и човека

8. Н 1. Мојсијева 2,18. »Друг према њему!«
9. П 1. Мојсијева 3,1. Преварени!
10. У 1. Мојсијева 3,6. Искоришћени од стране сотоне
11. С Проповедник 1,17. Када је боље не знати
12. Ч 1. Мојсијева 3,16.17. Проклети!
13. П О Јову 12,7-9. Поуке из природе
14. С Јеврејима 7,25. Заједница између Бога и човека

Поново у дому!

15. Н Проповедник 7,29. Скупа грешка
16. П 1. Мојсијева 5,5. Усмено преношење
17. У 1. Коринћанима 15,22.23. Поново у дому!
18. С Јеврејима 11,4. Од вас зависи
19. Ч 1. Мојсијева 4,4.5. Два пута
20. П 1. Мојсијева 4,6.7. Ваше лице говори
21. С 1. Мојсијева 4,16. Кајинов одлазак

Гледати у Христа

22. Н 1. Мојсијева 5,21.22. Он је ходао са Богом
23. П 1. Мојсијева 5,24. Бог га је узео
24. У 2. Коринћанима 3,18. Гледати у Христа
25. С Јеврејима 11,5. Отворена врата
26. Ч Псалм 115,4-8. Бог или идоли?
27. П 1. Мојсијева 6,4. Дивови на земљи
28. С 1. Мојсијева 4,21.22. Злоупотребљени дарови

»...До дана...«

29. Н Матеј 24,38.39. Имућно друштво
30. П Матеј 24,38. »Жењаху се и удаваху...«
31. У 2. Петрова 2,5. »...До дана...«

ФЕБРУАР

БОГ ШТИТИ СВОЈ НАРОД

Сигурни у лађи

1. С 1. Мојсијева 6,13.14. Градња ковчега
2. Ч 1. Мојсијева 7,1. Сигурни у лађи
3. П 1. Мојсијева 7,10. После седам дана
4. С Лука 17,26.27. »Као што је било у време Нојево...«

Бог штити свој народ

5. Н 1. Мојсијева 11,4. Бог сиђе да види
6. П 1. Мојсијева 11,8. Сметени и расејани
7. У Јеврејима 11,8. Без постављања питања
8. С 1. Петрова 1,7. Постоји разлог
9. Ч Псалам 105,14.15. Бог штити свој народ
10. П 1. Мојсијева 13,8.9. Одржавање мира
11. С 1. Мојсијева 13,12.13. Према Содому

Боља земља

12. Н 1. Мојсијева 18,19. Дом који Бог може да благослови
13. П Јеврејима 13,2. Гостопримство указано странцима
14. У 1. Мојсијева 18,23.25. Последњи дани Содома
15. С 1. Мојсијева 19,1.2. Несигурне улице
16. Ч 2. Петрова 2,6. Последња ноћ
17. П Лука 17,32. Не заборавите
18. С Јеврејима 11,16. Боља земља

Нека ваша религија покаже

19. Н Јеврејима 11,17-19. Ништа није тако драгоцено
20. П 1. Мојсијева 24,3.4. Избор брачног друга
21. У 1. Мојсијева 24,7. Срећан брак
22. С Филибљанима 2,15. Нека ваша религија покаже
23. Ч 1. Мојсијева 25,27. Близанци долазе на свет
24. П 1. Мојсијева 25,34. Обрнуте вредности
25. С Псалам 37,5. Замена првенаштва

Повратак Богу

26. Н Јеврејима 12,17. Горка цена
27. П 1. Мојсијева 28,12. Нада за бегунца
28. У 1. Мојсијева 28,22. Повратак Богу

МАРТ

ИСТИНА ПРИБЛИЖАВА НЕБУ

Резултат личног избора

1. С 1. Мојсијева 29,20. Седам кратких година
2. Ч 1. Мојсијева 32,26. Питање живота и смрти
3. П Јеремија 30,7. Време муке Јаковљеве
4. С 1. Мојсијева 32,28. Обећана сила

Шта анђели могу да учине за нас

5. Н Ефесцима 4,32. Сусрет
6. П Јован 3,36. Различити путеви
7. У 1. Мојсијева 37,4. Дом у невољи
8. С 1. Мојсијева 49,22. Надахнута одлука
9. Ч 1. Мојсијева 39,2,3. Благословена сарадња
10. П 1. Мојсијева 39,9. Како бих могао то да учиним?
11. С Псалам 105,18,19. Поучавање у тамници

Истина приближава Небу

12. Н Приче 22,29. Увек исто
13. П О Јову 28,28. Све по Божјем плану
14. У 1. Мојсијева 49,23,24. Био је сличан Христу
15. С Приче 22,6. Мајка робиња
16. Ч Јеврејима 11,24,25. Прави избор
17. П Дела 7,22. Погрешан пут
18. С 1. Коринћанима 3,19. Божја школа

Истина ће коначно победити

19. Н Јеврејима 11,26. Веће богатство
20. П Јеврејима 11,27. Видети Онога који се не види
21. У Приче 2,6. Стицање и напуштање навика
22. С 2. Мојсијева 3,10. Бог га шаље
23. Ч Галатима 6,7. Ко је Господ?
24. П 2. Мојсијева 10,20. Отврдњавање срца
25. С Псалам 105,43. Најзад слободни!

Карактер се открива у делима

26. Н Псалам 105,39. Облак и огањ
27. П 2. Мојсијева 14,15. Сигурна стаза
28. У 2. Мојсијева 15,2. Песма Мојсијева и Јагњетова
29. С 2. Мојсијева 16,2. Народ се опет жали
30. Ч 1. Тимотију 2,8. Руке уздигнуте према Небу
31. П 2. Коринћанима 6,1. Две руке за Господа

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	10-12	1. И. Навин	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12	4. «	21-23	4. «	16-19
5. «	13-15				
6. «	16-20	5. «	24-27	5. «	20-24
7. «	21-23	6. 4. Мојс.	1-4	6. О Суд.	1-3
		7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31	9. «	11-13	9. «	10-12
10. «	32-34	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	35-38	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	39-41				
13. «	42-44	12. «	20-22	12. «	19-21
14. «	45-47	13. «	23-26	13. О Рути	1-2
		14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12				
20. «	13-15	19. «	7-9	19. «	13-17
21. «	16-18	20. «	10-13	20. «	18-20
		21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-32	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	33-35				
27. «	36-38	26. «	29-31	26. «	7-11
28. «	39-40	27. «	32-34	27. «	12-14
		28. И. Навин	1-2	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-3	29. И. Навин	3-4	29. «	18-20
30. «	4-6			30. «	21-24
31. «	7-9			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар

1. Псалам 1.
2. Псалам 2.
3. Псалам 3.
4. Псалам 4.
5. Псалам 5.
6. Псалам 6.
7. Псалам 7.
8. Псалам 8.
9. Псалам 9.
10. Псалам 10.
11. Псалам 11.
12. Псалам 12.
13. Псалам 13.
14. Псалам 14.
15. Псалам 15.
16. Псалам 16.
17. Псалам 17.
18. Псалам 18,1-15.
19. Псалам 18,16-30.
20. Псалам 18,31-50.
21. Псалам 19.
22. Псалам 20.
23. Псалам 21.
24. Псалам 22,1-15.
25. Псалам 22,16-31.
26. Псалам 23.
27. Псалам 24.
28. Псалам 25.
29. Псалам 26.
30. Псалам 27.
31. Псалам 28.

Фебруар

1. Псалам 29.
2. Псалам 30.
3. Псалам 31,1-14.
4. Псалам 31,15-24.
5. Псалам 32.
6. Псалам 33.
7. Псалам 34.
8. Псалам 35,1-14.
9. Псалам 35,15-28.
10. Псалам 36.
11. Псалам 37,1-19.
12. Псалам 37,20-40.
13. Псалам 38.
14. Псалам 39.
15. Псалам 40.
16. Псалам 41.
17. Псалам 42.
18. Псалам 43.
19. Псалам 44,1-12.
20. Псалам 44,13-26.
21. Псалам 45.
22. Псалам 46.
23. Псалам 47.
24. Псалам 48.
25. Псалам 49.
26. Псалам 50,1-15.
27. Псалам 50,16-23.
28. Псалам 51.
29. Псалам 52.

Март

1. Псалам 53.
2. Псалам 54.
3. Псалам 55.
4. Псалам 56.
5. Псалам 57.
6. Псалам 58.
7. Псалам 59.
8. Псалам 60.
9. Псалам 61.
10. Псалам 62.
11. Псалам 63.
12. Псалам 64.
13. Псалам 65.
14. Псалам 66.
15. Псалам 67.
16. Псалам 68.
17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 70.
20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 72.
23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 74.
26. Псалам 75.
27. Псалам 76.
28. Псалам 77.
29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 78,29-42.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	16,07	16,15	16,24	16,33
Вршац , Бор, Зајечар	16,09	16,17	16,26	16,35
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Књажевац , Пирот	16,11	16,19	16,28	16,37
Суботица , Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Светозарево, Параћин, Ниш , Лесковац	16,13	16,21	16,30	16,39
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,15	16,23	16,32	16,41
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Рума, Шабац, Чачак , Краљево, Приштина, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,17	16,25	16,34	16,43
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Шид, Богатић, Бијељина , Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Скопље, Велес, Прилеп	16,19	16,27	16,36	16,45
Лозница, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Битољ	16,21	16,29	16,38	16,47
Вировитица, Подр. Слатина, Славонска Пожега, Сл. Брод, Тузла, Пљевља, Колашин , Беране, Дебар, Охрид	16,23	16,31	16,40	16,49
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Дервента, Добој, Сарајево , Фоча	16,25	16,33	16,42	16,51
Марибор, Птуј, Крапина, Бања Лука , Зеница, Подгорица , Улцињ	16,27	16,35	16,44	16,53
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Џеље, Загреб, Сисак, Приједор , Јајце, Мостар, Билећа, Требиње, Зеленика , Бар	16,29	16,37	16,46	16,55
Межица, Зидани Мост, Livно, Карловац, Метковић, Дубровник	16,31	16,39	16,48	16,57
Крањ, Љубљана , Слуњ, Книн , Бихаћ, Дрвар, Пељешац, Мљет	16,33	16,41	16,50	16,59
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Госпић, Шибеник, Сплит, Брач, Хвар, Корчула	16,35	16,43	16,52	17,01
Горица, Ријека, Крк, Црес, Раб, Паг, Задар, Вис, Биоград на мору	16,37	16,45	16,54	17,03
Копер, Ровињ, Лошињ, Дути оток	16,39	16,47	16,56	17,05

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Кладово, Неготин	16,43	16,52	17,02	17,11
Бор, Зајечар, Књажевац , Пирот	16,45	16,54	17,04	17,13
Вршац, Ниш , Лесковац, Радовиш, Струмица	16,47	16,56	17,06	17,15
Кикинда, Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Врање, Кавадарци, Ђевђелија	16,49	16,58	17,08	17,17
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Краљево, Приштина, Куманово, Скопље, Велес, Прилеп	16,51	17,00	17,10	17,19
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Чачак, Нови Пазар, Косовска Митровица, Тетово, Битољ	16,53	17,02	17,12	17,21
Сомбор , Даљ, Вуковар, Шид , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Ваљево, Пећ, Ужице, Призрен, Ђаковица, Дебар, Охрид	16,55	17,04	17,14	17,23
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина, Колашин, Лозница, Пљевља, Беране	16,57	17,06	17,16	17,25
Тузла, Подгорица	16,59	17,08	17,18	17,27
Вировитица, Подравска Слатина, Добој, Славонска Пожега, Славонски Брод, Бар, Дервента, Сарајево , Фоча, Улцињ	17,01	17,10	17,20	17,29
Копривница, Бјеловар, Босанска Градишка , Дарувар, Нова Градишка, Зеница, Билећа, Требиње, Зеленика	17,03	17,12	17,22	17,31
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Приједор, Бања Лука , Јајце, Мостар, Метковић, Дубровник	17,05	17,14	17,24	17,33
Марибор, Птуј, Цеље, Крапина, Загреб, Сисак, Ливно, Пељешац, Млет	17,07	17,16	17,26	17,35
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Книн , Сплит, Брач, Хвар, Корчула	17,09	17,18	17,28	17,37
Межица, Љубљана , Госпић, Шибеник, Вис	17,11	17,20	17,30	17,39
Јесенице, Крањ, Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Дути Оток	17,13	17,22	17,32	17,41
Крањска Гора, Горица, Црес, Лошињ	17,15	17,24	17,34	17,43
Копер, Ровињ, Пула	17,17	17,26	17,36	17,45

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2017. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Кладово, Неготин , Пирот, Струмица	17,20	17,29	17,38	17,46
Бор, Зајечар, Књажевац , Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија	17,22	17,31	17,40	17,48
Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Велес	17,24	17,33	17,42	17,50
Вршац, Пожаревац, Светозарево, Параћин, Крушевац , Приштина, Скопље, Прилеп, Битољ	17,26	17,35	17,44	17,52
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Призрен, Тетово, Охрид	17,28	17,37	17,46	17,54
Сента, Бечеј, Зрењанин, Београд , Чачак, Нови Пазар, Пећ, Ђаковица, Дебар	17,30	17,39	17,48	17,56
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране	17,32	17,41	17,50	17,58
Сомбор, Бачка Паланка, Даљ, Вуковар, Шид, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Колашин , Подгорица , Улцињ	17,34	17,43	17,52	18,00
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Тузла, Фоча, Бар, Мурска Собота, Чаковец, Копривница, Дарувар, Славонска Пожега	17,36	17,45	17,54	18,02
Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Требиње, Зеленика	17,38	17,47	17,56	18,04
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Зеница, Мостар, Дубровник	17,40	17,49	17,58	18,06
Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет, Копривница	17,42	17,51	18,00	18,08
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин, Сисак, Приједор, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	17,44	17,53	18,02	18,10
Марибор, Птуј, Ормож, Крапина, Загреб, Дрвар, Книн , Сплит, Вис	17,46	17,55	18,04	18,12
Словен Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Карловац, Слуњ, Бихаћ	17,48	17,57	18,06	18,14
Дравоград, Межица, Зидани Мост, Госпић, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на Мору	17,50	17,59	18,08	18,16
Крањ, Љубљана, Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Црес, Лошинь	17,52	18,01	18,10	18,18
Крањска Гора, Јесенице	17,54	18,03	18,12	18,20
Горица, Копер, Ровињ, Пула	17,56	18,05	18,14	18,22

